

Hol tévedtem Isten koromban

avagy

**Darth Gép megváltói útjának hiteles története színes illusztrációkkal és
tájleírásokkal**

Eme Könyv, mely fejezetekből áll, egyenesági leszármazottja vala az *Ízlések és pofozok*, valamint a *Dr. Mászógép bácsi rendel* című alkotásoknak, melyeket a méltán ismeretlen fiatal íróisten álmodott meg erre a sárfatálra.

Neveztessek Ő akár Adam Mac Taurothnak, dr. Mászógép bácsinak, vagy akár Darth Gépnek, ugyanarról az Egy Személyről beszélünk, ki boldog vala, mert lelkének Nyolc darabja ismét egybegyüle, és most már mindent tud a dolgok valódi természetéről.

Órula, s megváltói útjainak hiteles történetéről szola ez a Könyv.

"Mind megteszi az Úr, a mit akar:
az egekben és a földön, a vizekben
és minden mélységekben."

Zsoltárok Könyve 135:6

Gaál Andreának,
aki folyton máshol van, mint ahol lennie kellene

És még egynek, aki végre talán az Igazi:
Németh Mónikának, aki elolvasta, mégis túlélte
eztet az egészet

Csak hogy hűek maradjunk a hagyományokhoz: még újabb szereplők, akik feltűnnek majdan eme könyvben:

- **Darth Gép** és **Darth el Hálát**, akik nem újak ugyan, de mindenképpen más aspektusból láthatjuk majd őket
- **Hexameron**, az Istenek Istene, aki a Senki Által Meg Nem Pillantható Helyen lakozik
- **Darth BiAndrea**, a Kettős Lelkületű
- egy furcsa ember sörösüveggel a kezében
- a hangyák
- **Adam Mac Tauroth**, másik nevén: a Teremtő
- egy **székelykapu**
- és végül, de nem utolsósorban: **Fotóshop Móni**, Darth Gép szerelmese

ÉLŐSZÓ:

Annak, aki még nem tudná: kezdetben vala a Mászógép bácsi. Mászógép bácsi egy napon nekiállt, s egy könyvfórmátumú akármiben összeírogatta tudásának leglényegét, hogy a körülte zajongó világ bűzös lehelete el ne sorvassza a Tant, melyet legjobb barátjával, Pumpa Mesterrel már évek óta terjesztenek. Ez a könyv, az *Ízlések és pofozok* — melynek megírása részben Pumpa ötlete volt vala — elregéli, hogyan vette nőül Mászógép bácsi Eszterkét, a világ legmatematikusabb asszonyát, hogyan szívott füvet, és még sok egyéb érdekességet a Tan történetéből.

Azután Mászógép bácsi egy napon unalmában ledoktorált pszichológiából, és felvette a dr. Mászógép bácsi nevet. Rendelőjében sorra kielemezte a körülte élő embereket, ám, régi jó szokásához híven, itt is főleg a maga lelkivilágával foglalkozott. A *Dr. Mászógép bácsi rendel* című könyveposzban szerepel az is, hogyan vált el dr. Mászógép bácsi Eszterkétől, a világ legmatematikusabb feleségétől.

Szerepel továbbá a könyvben az is, miként vált dr. Mászógép bácsi egy barátja segítségével Jedi-lovaggá; valamint, hogy milyen indíttatások hatására kerekedett fel, s eredt megváltói útnak egy lehetséges jövőbe. Itt kerül sor annak elmesélésére is, hogy miként veszi fel új nevét, melyet azóta is retteg az Ismert Univerzum.

Ez a könyv pedig, ez a mind stílusában, mind mondanivalójában vadonatúj eposz-hőskölteménylira, melyet jelenleg is kezében tart az Olvasó, ennek a megváltói útnak a története, valamint annak, hogyan szeretett bele egyre jobban Darth Gép Fotóshop Móniba, szép szerelmesébe.

Íme.

ELSŐ FEJEZET: A VILÁG TEREMTÉSÉNEK EGY LEHETSÉGES ALTERNATÍVÁJA

Egyszer, amikor Darth Gép még nem volt Darth Gép, sőt, még Mászógép bácsi és dr. sem, csak egy porbaszellentő kisgyerek, egy nyári délutánon szembetalálkozott az utcán egy érdekes emberrel.

A furcsa kinézetű ember éppen azzal foglalatalkodott, hogy sörösüveggel a kezében a betonjárdán átvonuló hangyacsapatot szemlélje. A hangyák ott meneteltek a lába előtt; szemmel láthatóan roppantmód siettek valamilyen, csak a számukra érdekfeszítő cél felé. Némelyikük kenyérmorzsát, falevéldarabkákat vagy egyéb értékes apróságokat cipelt a hátán. A sörösüveges ember elgondolkodva bámulta őket.

A porbaszellentő kisgyerek megtorpant, és kis időre felfüggesztette szokásos délutáni energialevezető rohangálását. Ártatlan együgyűséggel figyelte a menetelő hangyákat és az őket bámuló embert, s megpróbálta felfedezni az összefüggést a két dolog között. Remekül megkomponált, bár kissé giccses életkép volt az egész.

Aztán az ember lassú mozdulatokkal cigarettára gyújtott, s eközben felfedezte az őt néző kisleányt.

— Hát te meg? — kérdezte. A kisleány nem válaszolt, csak hátrább lépett.

— Mi van, öcsi, mit keresel erre felé? — folytatta a kérdezősködést az ember, és belekortyolt a sörébe. — A hangyákat nézed? Azt hiszem, épp költözködnek valahová. Látod?

A kisleány bólogatott, de még mindig nem felelt.

— Már csak így van ez — mondta tünődve maga elé az ember. — Ugyanúgy, mint nálunk, embereknél. Az egyik gondol egyet, kitalál valamit, a többi meg libasorban megy utána. Érted te ezt? Persze, hogy nem. Tudod, egyszer itt valaki kitalált valami oltári nagy baromságot; mi meg azóta is annak a levét isszuk, mégis követjük, bele a vakvilágba.

— Kicsoda? — kérdezte bátortalanul a kisleány. Az ember fejével az égboltra bökött.

— Hát az Isten — felelte. — A vén kaporszakállú. Kitalálta nekünk ezt az egész világot, mi meg itt keringünk benne, sokszor céltalanul, sokszor meg olyan nevetséges célokkal, mint ezek a hangyák itt. — Elkomorodott. — Elköltözünk, egyik helyről a másikra, és azt hisszük, ezentúl minden jobb lesz, mindent újrakezdhetünk. — Rápillantott a kisleányra. — Eredj haza, fiam, ezt te még úgysem értheted. — És megint a hangyákat kezdte bámulni némán.

A kisleány egy pillanatig még ott ácsorgott, majd megfordult, és futni kezdett haza, az utca vége felé. Néhány perc múlva már el is felejtette a sörösüveges embert; csak sok-sok év múlva jutott megint az eszébe, amikor ő maga is elköltözött abból az utcából, és ő maga is azt hitte, hogy ezzel az egész élete megváltozott.

Akkor persze még mit sem tudott a dolgok valódi természetéről.

Később, miután sok-sok minden keresztülment, és rajta is sok-sok minden áthajtott, dr. Mászógép bácsi korában sejteni kezdte azokat az összefüggéseket, amelyek a világot irányítják. Még később, még több minden keresztülmenetele után pedig már azzal is tisztában volt, hogy a dolgok irányítását mindenki saját maga végzi; s ezáltal maga is Istenné! lett. A folyamat következő lépéseként az egykori porbaszellentő kisgyerek Jedi-lovaggá vált, és a Tan alaptételein kívül minden mást a sutba hajított; emlékeiből, tapasztalataiból kiszűrte a lényegét, s aszerint élt tovább. Egyszer megfordult a fejében a gondolat, hogy szentté avassa-e magát, de később ezt elvetette. (Mert mily hülyén is hangzana: budapesti Szent Mászógép!)

S amikor Darth Gép az ismert körülmények között (Dr. Mászógép bácsi rendel, 5. fejezet) nekiindult megváltói útjának, rájött, hogy mindenekelőtt ideje lerendezni eddigi életét. Arab származású tengeri kávézacc-halász barátjával, a folyton vibráló testű Darth el Háláttal leült tehát a Kecske-hegy kies tetején, s ahogy a lába előtt elterülő világot nézte, gondolkodni kezdett.

A világ, noha meglehetősen békés képet mutatott, milliányi gondolat nyüzsgésétől volt terhes. Egyszerre volt könnyű és bonyolult; hideg és meleg, vidám és szomorú. A két Jedi szótlanul bámulta ezt a bonyolultságot; majd kis idő múlva Darth Gép felsóhajtott.

— Hol tévedtem, Hálát? — kérdezte.

Darth el Hálát ránézett. — Mikor, zsidó Jedi-effendi? — kérdezett vissza értetlenül.

— Hát régen, amikor még Isten! voltam — magyarázta Darth Gép, és szórakozott mozdulattal ledobott egy kavicsot a mélybe. Odalentről szolid halálsikoly volt a válasz. — Hol tévedtem isten koromban? He?

Darth el Hálát nem válaszolt. (Elgondolkodott, hogy Darth Gép előbbi mondatából milyen remek könyvcím lehetne.) Azután lepillantott a lábuk alatt nyíló sziklafal aljába, és egy könnyed kézmozdulattal visszaadta annak a fiatal sziklamászonak az életét, akinek a fejét Darth Gép iménti kavicsa betörte.

— Nem tudni — mondta végül. — Ez a te problémád lenni, Mester, neked kelleni megoldani. Én nem segíthet.

Darth Gépet elfutotta a méreg. — Akkor mi a fenének hoztalak magammal? Hát nem azért, hogy társam légy rosszban és jóban egyaránt, és segíts, ha kell?

Darth el Hálát vállat vont. — Én mosni, főzni, takarítani rád, Mester... Segíteni? Hát hogyan segíthetni ott, ahol a te tudásod véget ér?

Darth Gép rosszkedvűen nézett maga elé. Mindig felzaklatta, ha egy probléma túl sokáig nem engedte megoldani magát. Szórakozott mozdulattal újabb kavicsot hajított le a mélybe; Darth el Hálát reflexszerűen a kavics után küldött egy adag életenergiát.

— Talán mégis segíthetek — szólalt meg aztán az arab származású Jedi. — Eszembe jutni amit te mondád: vannak az ember életében olyan fix események, melyeken így vagy úgy, de át kellene esni. Igaz?

Darth Gép bólintott.

— Namármost — fejtegette tovább az arabus, — ezeknél a pontoknál állva nem lenni mindegy, hogy az ember hogyan dönteni, merre menni tovább.

— Heuréka! — pattant fel Darth Gép. — Azt mondod, testvér, hogy egy ilyen pontnál dönthettem rosszul valamiben?

Darth el Hálát mosolyogva bólogatott.

— Akkor nincs más dolgom — folytatta Darth Gép, — mint megkeresni és megvizsgálni ezeket a pontokat, igaz?

— Menjünk — állt fel Darth el Hálát is. — Emlékezni vissza: melyik ilyen jutni eszedbe elsőnek?

Darth Gép elgondolkodott. — Talán... — kezdte, de elakadt. — Talán az a lány — mondta végül, és elvigyorodott. — Igen, ő lesz az. — Átkarolta barátja vállát. — Gyere, Hámár, megmutatom neked. — És a két gonosz Jedi hirtelen köddé oszlott.

74. OSZLOLÓGIA: Köddé oszlani bárki képes, nem egy veszélyes mutatvány. Annyiból áll az egész, hogy amikor az ember úgy érzi, valamilyen oknál fogva nem szeretne jelen lenni az adott helyzetben, az adott emberek vagy egyéb életformák között, mániákusan ismételtetnie kell: nem látszom, láthatatlan vagyok, egy kicsike kis pont vagyok csak, senkise lát, stb. Amennyiben eléggé erősen koncentrálni és maga is elhiszi ezeket a dolgokat, valóban láthatatlanná válik.

Ízlés kérdése, hogy az eltűnés teátrálissá tételéhez megjelenít-e az ember egy kis ködfelhőt vagy sem.

Darth Gép szülőházájának, Magyarországnak az északkeleti részén, Miskolc és Putnok között vagy egy város, amit úgy hívnak: Kazincbarcika. Kazincbarcika egy egyszerű iparváros, a lakosságot régebben a környékbeli bányák, mostanában a BVK tartja el.

Barcika egyébként tipikus kisváros, ahol esténként az emberek a házak előtti padokon ücsörögve beszélgetnek, szinte minden utcában van presszó, sok a szobor és a park, és van saját csónakázó-tavuk is. Darth Gép gyermekkorában sokat vendégeskedett itt nyaranta nevelőapja nővérénél és annak családjánál. Ezekre a nyarakra mint a legszebbekre emlékszik vissza mind a mai napig.

Legutoljára tizenöt éves korában töltött ott három hetet. A család egyik tagja, aki furcsa körülmények között került a családhoz, egy fiatal, huszonkét éves lány volt. Ilusnak hívták.

Ilus szülei évekként ezelőtt kivándoroltak Amerikába, és az akkor még négy-öt éves kislányt barátaikra bízták, mondván, hogy visszajönnék érte, ha odakint megteremtenek mindent, ami a boldog élethez kell. Aztán soha többé nem jelentkeztek; hogy mi történt velük, arról senki sem tud semmit. A lány így ottmaradt a családdal, és lassan-lassan érett nővé cseperedett. Míg gyerekek voltak, sokat játszottak együtt Darth Géppel és Tibivel, Darth Gép unokaöccsével; egész nyáron át a város parkjaiban bújócskáztak, kirándultak a környékbeli hegyekben, megcsónakáztak a tavon.

Ezen a nyáron azonban más volt a helyzet. Darth Gép komoly fiatalemberként érkezett (legalábbis igyekezett úgy viselkedni), Ilus pedig dolgozó nő volt. Tibi a helyi lányok szoknyája után vadászott: a három egykori gyerek gyakran talált magának a többiektől független programot. Darth Gép, amikor Tibi eltűnt valahová, a legtöbbször Ilusnál lopta a napot, és élvezte a nyarat. S egyszerre azt vette észre, hogy bolondozásaik egyre merészebbek, egyre több időt töltenek el egymás testének méregetésével. Egy napon aztán, amikor Ilus késő estig dolgozott, és senki nem volt otthon a családból egész éjjel, Darth Gép merészen mindkettőjük számára a padlón ágyazott meg, s ott várta a lány hazatértét.

Ilus nem sokkal éjfél előtt tért haza. Darth Gép szívdobogva leste, ahogy a lány a sötétben hálóinget húz magára, és rövid habozás után melléje bújik. Aznap éjjel Ilus Darth Gépé lett, egyetlen szó nélkül, némán és szenvedélyesen; szeretkezésük annyira álomszerű volt, hogy Darth Gép másnap reggel azt hitte, hogy csak álmodta az egészet. Ilus reggel megcsókolta őt, és dolgozni meg; este pedig megisméltődött minden.

Kapcsolatukat mélyen titkolták mindenki előtt. Amikor a családdal mentek valahová, szinte egymásra sem néztek, nehogy valaki rájöjjön a dologra. Darth Gép évekként később tudta csak meg, hogy nevelőapja nővére egy alkalommal hajnalban hazaugrott valamiért, és látta őket egymásba gabalyodva aludni; de nem szólt egy szót sem senkinek.

S eljött a nap, amikor Ilusnak valahová messzebbre kellett utaznia, s egész hétvégén nem látták egymást. A család ezalatt Egerbe ment, a strandra. Darth Gép, maga sem tudta, miért, iszonyúan rosszkedvű lett. csak ódöngött ide-oda az indulás előtt, nem szólt senkihez az út alatt, s végül nem ment be a strandra a családdal, hanem csatangolni kezdett egymagában Eger utcáin. Eljutott az Eger-patak partjára, s ott leült, és csak bámulta, bámulta a vizet.

— Látod, Hámár — mondta Darth Gép a barátjának, — itt jöttem rá, hogy szerelmes lettem abba a lányba.

— Ő lenni neked az első, ugye — mondta Darth el Hálát.

— Igen, ő lenni. — Darth Gép fejcsóválva nézte fiatalkori önmagát, ahogy a patakparton ül.

A két gonosz Jedi láthatatlanul állt a patak fölött átnyúló hídon.

— Talán szólni kellene neki — mondta bizonytalanul Darth el Hálát.

— Szólni, de mit? — kérdezte Darth Gép. — Azt rontottam el itt, hogy beleszerettem Ilusba; de hát mit tehettem volna? Fogalmam sem volt akkor még arról, hogy a szex és a szerelem egymástól független dolog is lehet; hogy azért, mert valaki ágyba bújik veled, még nem biztos, hogy szerelmes beléd.

— Mondd el neki — bökött Darth el Hálát a fiatal Darth Gép felé.

Abban a pillanatban egy idősebb ember tűnt fel az utcán. Gyorsan közeledett a két láthatatlan Jedi felé. Darth Gép hirtelen összeszedte minden Erejét, és egy gondolatba belesűrítette mindazt a tudást, amely rávezette egykori tévedése felismerésére. A gondolatot egy végső erőfeszítéssel a közeledő ember fejébe küldte.

Az ember megtorpant a híd közepén, és lenézett a fiatal Darth Gépre. A fiatal Darth Gép felemelte a fejét, és egyenesen ránézett. Egyikük sem látta a két Jedit.

Az ember vidáman odaintett a fiúnak. — Ne szomorkodj! — kiáltotta. A fiú halványan elmosolyodott. — Hallod? Nem érdemes! — mondta az ember, és elment.

A Jedi gondolatának minden ereje ott szikrázott a levegőben: az ifjú Darth Gép egy pillanatra elszédült. Nem értette, mi volt ez, de nem is törődött vele. Ilus iránti érzelmei kitöltötték minden gondolatát, s erejük egyetlen könnyed mozdulattal félresöpörte a Jedi által küldött tanítást. A fiú ismét a patakba bámult.¹

Darth Gép felsóhajtott. — Nem sikerült — mondta. — Néhány nap múlva, ha jól emlékszem, szerdán hazautaztam, Ilus pedig ott maradt Barcikán. Soha többé nem találkoztam vele. Egy ideig leveleztünk. Aztán egyszer csak nem válaszolt többet; és meg nem írtam neki. Néha egy-egy kósza hír érkezett felőle, hogy talált valakit és külföldön él; de amikor nevelőapám nővére meghalt, minden kapcsolat megszakadt a család azon ágával. Hogy mi van vele, merre jár: nem tudom. Annak a nyárnak a végén annyira fájt Ilus elvesztése, hogy meg akartam ölni magam: persze nem sikerült.

— Hmm... — morogta Darth el Hálát.

— Hát — fordított hátat fiatalkori önmagának Darth Gép, — ez volt az egyik fix pont, és azt hiszem, nagyon nagyot hibáztam, barátom. És milyen sokáig tartott, mire leküzdöttem ezt a szerelmet! Képzeld, évekkel ezután is csak olyan nőekkel bírtam lefeküdni, akik idősebbek voltak nálam. Anyakomplexusom lett? Lehetséges. Mindenesetre a saját korosztályombéli lányokban nem láttam semmi fantáziát, s nem találtam velük semmilyen közös témát. — Megfordult, még egy pillantást vetett a fiúra, azután fel az égre. — Menjünk — mondta végül. — Itt már nem tehetünk semmit.

TÉNYLEG SZERETSZ?

Tényleg szeretsz?
Szeretsz minden hibámmal,
a lélekölő vágyakkal,
azzal, hogy jelentéktelen vagyok,
de neked bármit megmondhatok?

Tényleg szeretsz?
Vagy csak hazudsz,

¹ A poén az, hogy mindez valóban így történt. Hogy ki volt az az ember valójában, és miért pont ezeket a szavakat kiáltotta oda nekem, azt mind a mai napig nem tudom. Érzéseim szerint ez az egyetlen logikus magyarázat.

mint annyi más?

Ezt a verset Darth Gép azon az estén írta, amikor hazatért Barcikáról. (Akkor persze még nem volt Darth Gép a neve.)

A Hármashatár-hegy és a Gückler Frigyes-út között van a Budai-hegységnek egy különösen megkapó részlete. Úgy hívják az a helyet: Virágos-nyereg vagy Virágvölgy. Nevéhez hűen tiritarka rét látványával fogadja az embert, ahogy az előbukkan a fák közül; s a rét szélén egy őszöreg, göcsörtös fa ad némi árnyékot a naptól kitikkadt embernek.

A közelben valaki lovakat tenyészt, a réten ugyanis gyakran látni néhány szabadon legelésző hátast. A turisták általában megállnak itt egy keveset pihenni s a lovakat nézegetni.

Ide igyekezett időn és téren keresztül a két gonosz Jedi, Darth Gép és Darth el Hálát.

Amikor az ifjú Darth Gép egy alkalommal errefelé járt, találkozott egy magányos férfival, aki ott ácsorgott a rét szélén, s a legelésző lovakat nézte. Az ifjú Darth megállt a férfi mellett, s ő is a lovakat kezdte figyelni. Percekig nem szóltak egymáshoz, csak álltak ott, lenyűgözve a csöndes nyári délután s a látvány szépségétől.

A férfi törte meg aztán a csöndet.

— Gyönyörűek — mondta. Darth Gép bólintott.

— Sokszor jövök el ide — folytatta a férfi. — A feleségemmel is mindig megálltunk itt nézni a lovakat. Imádtá őket.

Darth Gép meglepődött a múlt időben fogalmazott mondat hallatán. Kérdve pillantott a férfi arcára.

A férfi továbbra is előre nézett, de megérezte a ki nem mondott kérdést. A szemei könnyesek voltak.

— Most egy éve, hogy meghalt — mondta akkor, és csöndesen sírni kezdett.

A két Jedi egyetlen szó nélkül figyelte a jelenetet. Az ifjú Darth kis idő múlva magára hagyta a síró férfit, és továbbindult a Tabor-hegy felé vezető ösvényen. A Jedik halkán, láthatatlanul követték. Egy ponton a fiú megrázkódott, letért az útról, és besietett a fák közé. Egy kivágott fa barna tönkjén megpihent, és maga is sírni kezdett.

Darth Gép elfordult. — Ekkor tanultam meg, hogy vannak olyan dolgok, melyek hiába nem az én személyes katasztrófáim közé tartoznak, könnyen azzá lehetnek. S hogy hiába menekülök az írásaim közé, vannak olyan élmények, melyeket átérezni át lehet ugyan, de tökéletesen visszaadni és megszabadulni tőlük soha. És hogy hiába tanulod meg a költészet minden csínját-bínját, ezeket a dolgokat a lehető legegyszerűbben kell leírni, mert úgy a legszebbek.

Darth el Hálát az ifjút figyelte. — De miért vetted magadra annak az embernek a fájdalmát? — kérdezte.

— Nem tudom — vont a vállát Darth Gép. — Talán mert azért születtem le erre a sárfatálra, hogy átérezzem mások fájdalmát is. Talán mert csak tanulnom kellett belőle. Talán mert már akkor is volt bennem egy adag szentimentalitás.

— És mit döntöttél el akkor?

— Azt, hogy soha nem fogom elfelejteni annak az embernek az arcát. Hogy örökre megjegyzem, milyen az, amikor egy férfi sír.

Darth el Hálát elgondolkodott.

— Jól döntöttél — mondta végül.

Mindezen események közben odafentről, az egeken és a világűrön is túlról egy kíváncsi szempár kísérte figyelemmel a két Jedi tevékenységét. Az illető, akit sokak csak Hexameronnak, az Istenek Istenének hívtak, egyelőre nem akart beleszólni két legújabb alkalmazottja munkájába, noha azok egyáltalán nem a szerződésben megállapított munkaköri leírásuk szerint dolgoztak. Hexameron tökéletesen tisztában volt Darth Gép lelkiállapotával, hiszen valamikor maga is így kezdte. Magában úgy döntött, hogy hagyja még egy kis ideig lélek-búvárkodni a Jedit, s csak akkor szól közbe, ha az nagyon eltér eredeti céljaitól.

— Említetted a nevelőapádat — mondta Darth el Hálát Darth Gépnek ebédszünet közben. — Mi lenni vele mostanság? Még sohasem beszéltél róla.

Darth Gép legyintett. — Annyira bonyolult a téma, hogy akár évekig mesélhetnék róla — felelte. — Egy alkoholista állat volt, mégis, olyan sok dolgot tanultam tőle (és miatta), hogy manapság már hálás vagyok neki. Azt hiszem — tűnődött, — miatta lettem olyan, amilyen most vagyok.

— Ő is egy fix pont lenni, nem? — kérdezte az arabus Jedi. Darth Gép bólintott.

— A fénykardomra esküszöm: ő volt a leghosszabban tartó és legnehezebben megtanulható fix pont az életemben. Nem kevés erőfeszítembe került, mire megbocsátottam neki mindent, s még többre, mire megértettem azokat az összefüggéseket, amik az ő cselekedetei és az enyémeik között léteznek.

— Érdeemes megnézni? — érdeklődött Darth el Hálát.

— Nem hiszem, hogy volna erre időnk és energiánk — rázta a fejét Darth Gép. — Azonkívül ő más, mint a többi. Nem lehet abból az együtt töltött tizennyolc évből részleteket kiragadni; hiszen az egész úgy egyben, ahogy megtörtént egykor, szóval úgy egyben lenne az igazi.

— Értem — mondta Darth el Hálát, pedig nem volt biztos benne, hogy valóban érti-e. Azután valami más jutott az eszébe. — És mondd, Mester, mi lenni a helyzet a Nyolcakkal?

— Hogyhogy? — lepődött meg Darth Gép.

— Sohasem mesélted el, hogyan találni rájuk volt, és hogyan ismerni fel őket és hogyan egyezni ki velük.

— Ó, az sem egyszerű történet — mosolyodott el a Jedi. — De arra viszont van időnk, és szívesen meg is osztom veled azokat a perceket. Lássuk csak sorjában őket!

Az első Lélekrész, akire Darth Gép egykoron rátalált, egy éjjelnappali kisközértben dolgozott, és Attilának hívták. A Bika jegyében született, és tipikus lakótelepi menő gyerek volt: túskehajú-izomagyú-jóképzű szépfiú, akire buktak a nők és akinek az életet a női nemiszerv imádata töltötte ki. Darth Gép úgy ismerte meg, hogy egy cégnél dolgoztak, és egy alkalommal összetalálkoztak valahol a III. kerületben egy céges bulin.

Ám akármekkora volt közöttük a szimpátia, Darth Gép akkor még mit sem tudott arról, hogy ők ugyanannak a léleknek a részei; csak azt furcsállotta, hogy olyan emberrel találkozott, akinek a gondolatai, reakciói pontosan megegyeznek az övével, s akivel kapcsolatban, ha csak az eszébe jut, olyan érzései támadnak, mintha évezredek óta ismerné, és valahogyan összetartoznak.

Attilát aztán azután a buli után nem látta többet. Amikor később egy regressziós hipnózis során megtudta, hogy miként osztották lelkét nyolc részre, azonnal rájött, hogy Attila volt az ő lelkének egyik darabja.

A második, akire rátalált, Ákos volt, a Tanító. Ákost egy közös barátjuknál, Gábornál ismerte meg, még mielőtt az azzá lett, aminek most az emberek ismerik. Ákosban az a jó, hogy a zene céljáról alkotott véleménye megegyezik Darth Gépével; azonkívül verstémáik, zenei motívumaik is nagyon hasonlóak. Ám Ákos sokkal ambiciózusabb, sokkal tüzeesebb Darth Gépnél, így érthető, hogy miért ő csinálja azt, amit, és miért nem Darth.

Régebben sokat beszélgettek ők ketten a világ dolgairól, de azután Ákos megnősült és vidékre költözött, — azóta még nem is találkoztak.

A harmadikat, Rombolót szinte be sem kell mutatnunk. Őt a zuglói polgárőrök között fedezte fel Darth Gép, s azóta eléggé egybefüggő az életük. Rombolóban testesül meg a Harcos minden tulajdonsága; nem véletlen, hogy ő az egyik, akivel a Nyolc közül a legjobban megértik egymást. Japán és a kések iránt érzett rajongásuk sok közös vonással ruhazza fel mindkettőjüket.

75. JAMATOLÓGIA: Darth Gép szerint a japánok a világ legérdekesebb emberei.

Abból, amennyit rövidke előző élete során megtapasztalt, és abból, amit rövidke mostani élete során megtanult róluk, azt a következtetést szűrte le, hogy valószínűleg remekül érezné magát a japánok között. Bár a japánok meglehetősen idegengyűlölőek, (mindenkit, aki nem japán, *gajdzsinnak*, idegennek neveznek), Darth Gép szilárd meggyőződése, hogy hamar megkedveltetné magát velük, és hasonló természete révén hamar beilleszkedne rengeteg zárt kis közösségük valamelyikébe.

A negyedik, Pumpa gyerök sem ismeretlen az olvasó előtt. Pumpa gyerök, a Felületes, a tipikus Vízöntő, aki totálisan az ellentéte Darth Gépnek, s mégis, tizenöt éves kora óta a legjobb barátja. Nagyon sok mindent csináltak együtt, akár azt is mondhatnánk, hogy együtt nőttek fel.

Pumpát akkor ismerte meg Darth Gép, amikor Ilust otthagyva a Balatonon nyaralt kis családjával a papírgyári üdülőben. Valahogy Pumpa barátsága segítette Darth Gépnek átvészelni azokat az időket. Ráadásul együtt csinálták azt a hipnózist is, amely során Darth előtt feltárult az előző életek s a Nyolcak világa.

Az ötödik Lélekrész, akit Emesének hívnak, egy túravezetői tanfolyamon került a képbe. Emese volt az, akivel az égvilágon mindenről lehetett beszélni, olyan dolgokról is, amelyekről más nőekkel soha. Darth Gép általa tanulta meg, hogy nő és férfi között létezik a mindenféle nemi felhang nélküli őszinte barátság, hogy a kézenfogva sétálás nem csak a szerelem kiváltsága, és hogy az embernek igazán őszintének kell lennie ahhoz, aki méltó rá.

A hatodik, akit eme életében Andreának hívnak, épp Spanyolországban nyaralhat. Azt hiszem, őt sem kell különösebben bemutatni, épp eleget szerepel a *Dr. Mászógép bácsi rendel*-ben. S hogyan kerültek össze? Móni, (nem a fotós, a másik, aki Gyufa néven tisztelnek jobb körökben) révén. Ő mutatta be Andreát Darth Gépnek 1999. Rendőrnapiján, a Városligetben.

A hetediknek Darth Gép még nem tudja a nevét. Találkoztak már ugyan, a *Dr. Mászógép bácsi rendel*-ben leírt körülmények között; s remélhetőleg még e könyv befejezte előtt újra egymásra találhatnak majd.

— De hát nem azt mondani, Mester, hogy mind a Nyolc itt lenni veled? — kérdezte csodálkozva Darth el Hálát.

— Dehogynem — felelte Darth Gép. — Ez így is van.

— Akkor ezt nem értem — vakarta meg a fejét az arabus Jedi.

Darth Gép felsóhajtott. — Itt vannak velem, mondtam. Mind a Nyolc. De nézz körül! — Széles mozdulattal körbemutatott a világon. — Ez is itt van mind, és mégis, itt van körülöttünk is. Ez a Nyolc mind-mind végzi a maga dolgát, éli a maga életét; de ugyanakkor mindig itt vannak bennem, velem, a részemként. Érted már?

Darth el Hálát nem válaszolt.

— Eh — legyintett Darth Gép, aztán az órájára pillantott. — Most el kell ugranom valahová. Nemsokára megint találkozunk.

— Eltestetlenedhetek addig? — kérdezte az arab, Darth Gép pedig bólintott.

— Na csá — köszönt el, és köddé oszlott. Darth el Hálát búcsút intett a gyorsan oszló ködfelhőnek, majd elkezdett maga is eloszlan a langy esti levegőben. — Az Erő legyen veled, barátom — mondta halkán.

76. TABULALÓGIA: A fenti párbeszédhez kapcsolódóan remek példaként a Tabula Smaragdinát említhetjük, melyet a híres egyiptomi mágus, Hermész Trismegisztosz hagyott az emberi fajra. A Tabula Smaragdina lényege és egyúttal sokat idézett híres mondata, az "Ami Lent van, ugyanaz, mint ami Fent van", pontosan beleillik Darth Gép ama elméletébe, miszerint lelkének nyolc Darabkája minden pillanatban ugyanúgy jelen van a világban, mint az ő bennséjében. Tehát Darth Gép szerint ez a mondat úgy is tökéletes, hogy "Ami Kint van, ugyanaz, mint ami Bent van".

Darth Gép teste hirtelen jelent meg a Móricz Zsigmond körtéren, este nyolc előtt pár perccel, a nyüzsgő embertömeg kellős közepén. Hirtelen feltűnése senkinek sem tűnt fel. Darth Gép kényelmesen rágyújtott egy cigarettára, és átballagott a Bartók Béla út túloldalára, a 3-as busz végállomásához, ahol a barátnőjével megbeszélt találkapont leledzett.

Kis idő múlva Fotóshop Móni fel is tűnt. Azt a kertésznadrágocskát viselte, amit Darth Gép ízlésesen kihívónak és bájosan kislányosnak látott, és imádta, ha párján ezt látja.

Az utóbbi pár nap alatt Móniról alkotott véleménye száznyolcvan fokos fordulatot tett meg. Amikor összejött vele, Darth Gép szentül meg volt győződve róla, hogy nagyon nem illenek össze, és pár napos, ne adj' isten hetes együttlét után úgyis szétmennek. Azóta aztán rájött, hogy valószínűleg egy újabb hosszabb kapcsolatnak néz elébe.

Akkor döbönt rá erre, amikor szabadnapos volt és csak este találkozhatott a lánnyal. S egész álló nap fájón hiányzott neki Móni mosolya, Móni pillantása, érintései, minden, ami vele kapcsolatos. Igyekezett meggyőzni magát, hogy ez csak egy tizenkilenc éves csitri, aki nem ér annyit, hogy az ember egész nap szenvedjen miatta; de kísérlete önmaga lebeszéléséről kudarcot vallott. Be kellett ismernie, hogy kezdi megszeretni a lányt.

Ajjaj.

77. EGOLÓGIA: Amikor az ember (isten, Sith-lovag, ninja stb.) szerelmesnek hiszi magát, valószínűleg az is. Darth Gép abból szokta tudni, hogy nem csak szeretkezi, hanem szereti is aktuális partnerét, hogy, óvatosan bánik vele, nehogy megbántsa vagy — szeretkezés közben — nehogy fájdalmat okozzon neki.

Darth Gép így, hogy, hogy nem, szerelmes lett; noha Eszterke távozása után erőst fogadkozott, hogy nővel többet nem kezd. Némi kezdetleges kiugrási kísérlet után most úgy érzi,

hogy végre talált valakit, akivel nemcsak az ágyban jó, hanem mindenütt. Ráadásul az illető oly kellemes külsővel rendelkezik, hogy Darth Gépet külön büszkeség tölti el, ha végigmehet vele az utcán.

Darth Gép tehát 1999. augusztus 3. reggelére felébredve megállapította, hogy olyan szerelmes ebbe a Mónilányba, mint egy ló.

S miközben Darth Gép szerelmesével a testi élvezeteknek hódolt bátran, barátja és Jedi-társa Obi-van Kenobival és az öreg, majdnem nyolcszáz évet megélt Yoda mesterrel társalogott.

— Hogy lehetni az — kezdte Darth el Hálát, — hogy miközben fiatal barátunk, a Jedi-effendi képes magasröptű felismerésekre és elvek terjesztésére, képes lenni közben beleveszni a hétköznapi élet problémáiba is?

Obi-van megkavargatta az edényben rotyogó pörköltet. (A három Jedi Yoda mester egykori házikójában találkozott, a Dagoba-rendszerben.)

— Ő maga mit mond erről? — kérdezte Obi-van.

Darth el Hálát vállat vont, esetleg megvakargatta szőrös mellkasát. — Semmitmondani. Ő úgy viselkedni, mintha ideje lenne a helyi problémák és a magasröptű értekezéseknek is.

— Jól csinálja — böfögte Yoda mester, aki enyhén részeg volt.

— Jól, jól — zsörtölődött Darth el Hálát. — Én inni meg a levét. Darth Gép hol vidám, hol öngyilkos kedvében lenni mindig. Aktualizálhatnánk, nem?

Obi-van belekóstolt a pörköltbe, majd elfintorította amúgy sem megnyerő arcát.

— Ne csodálkozz rajta, fíjam, hogy ilyen — mondta kis idő múlva. — Nyolcan laknak benne; ezt pedig már nyugodtan nevezhetjük tudathasadásnak, nem? Képzeld el, hogy mész az utcán, látszólag egymagadban, és rajtad kívül még hét entitás szövegel a fejedben mindenféle dolgokról. Hogyan éreznéd magad?

Darth el Hálát nem válaszolt.

— És, bármennyire szomorú is, ennek nem lehet jó vége — jelentette ki Obi-van. — Előbb vagy utóbb szeretett barátunknak döntenie kell, hogy a Végső Összeecsapáskor kinek az oldalára áll: a Jóéra vagy a Rosszéra.

— Végső Összeecsapás? — csodálkozott Darth el Hálát. — Az meg mi?

— Amikor a Jó és a Rossz ismét lezár egy korszakot a Föld bolygó történetében. — Obi-van jelentőségteljes pillantást vetett Yodára. — Elmondod neki?

Yoda színpadias pátosszal emelkedett fel eddigi nyughelyéről. — A jóból rossz lesz — mondta tántorogva. — A vidámból szomorú. A fényből sötét, az élőbből halott, a zöldbabból sárgaborsó. Az elemek ropogva csapnak majd össze, katasztrófák sora pusztítja az egyszerű emberek millióit. A számítógépes vírusok életre kelnek, az autók bűze a Mennyekig ér majd. A lovak szabadságra mennek a Kanári-szigetekre, a sajtos rolók éhségstrájkba kezdenek, a vasútvonalak összekuszálódnak. A BKV egyre több járatot szüntet majd meg, a taxik gyümölcskocktállá változva járnak az utcákat, a biszexuálisok...

— Ennyi elég lesz: nyugodj már békében! — vágott Yoda szavába Obi-van, és Darth el Hálát szemébe nézett. — Mesterünk azt szeretne volna kifejezni, hogy nagy gáz lesz itt hamarosan. Fennáll annak is a veszélye, hogy a Föld elveszti eredeti lapos alakját, és gömbölyűvé lesz.

— Ajjaj — jajdult fel Darth el Hálát. Obi-van szomorúan bólogatott.

— Bizony, bizony — mondogatta. — Bármi megtörténhet. Annyit tudunk csak, hogy a következő részben eljön majd valami sohasem látott lény, akinek a neve Lord Plankton lesz.

— Lord Plankton? — csodálkozott el az arabus Jedi. Obi-van bólintott.

— Nem tudjuk, ki ő, és hogy honnan jön. — Az öreg Mester elköhintette magát. — Egyetlenegy írásos utalást találtam róla egy enciklopédiában. Így szól:

Ha kimondod, lovag, amit nem szabad
megköszönöm neked eltévesztett szavad
s eljövök érted, hogy lelkedet megegyem
ilyen vagyok én, egyedem-begyedem
s hogy ki vagy te, jó lovag? nem tudom, nem tudom:
de meghalsz az utolsóelőtti oldalon.

— Különös jóslat. És mi lenni majd a mi szerepünk? — kérdezte kis idő múlva Darth el Hálát.

Obi-van ismét megkóstolta a pörköltet. — Talán — mondta aztán bizonytalanul, — talán az emberek koordinálása. Esetleg — nézett Yodára, aki közben elaludt, — kiveszünk néhány millió év szabit, és elutazunk valami nyugis helyre, amíg itt le nem rendeződnek a dolgok. Hálát! — kiáltott fel lelkesen és biztatóan. — Ezt a harcot neked kell majd megvívnod. Neked, és a barátodnak, Darth Gépnek.

78. JÓSOLOGIA: Az emberek által ismert egyik legkülönösebb foglalkozás jósnak lenni.

A történelem folyamán rengeteg híres jós élte a maga titokzatos és gyakran hirtelen, erőszakosan véget érő életét. Hermész Triszmegisztosz, János próféta, Nostradamus és sokan mások jóslatait mind a mai napig számtalan kutató elemezgeti, függetlenül attól, hogy jóvendőléseik beteljesültek-e vagy sem. Jósnak lenni persze úgy a legkönnyebb, ha az ember rendelkezik az időutazás képességével.

Darth Gép ekkor már a Kutya-hegyi rét szélén, kedvenc sátrazóhelyén ücsörögve várta arabus barátja megtestesülését. Unalmában egy darabig meditált, majd kiirtotta a fél erdőt fénykardja segítségével, mondván, hogy gyakorol egy kicsit. Füttyörészve csapkodta ki az évszázados fákat, és azon gondolkodott, hová vigye majd barátját, vagy kit térítsen meg saját hitére az elkövetkezendő napokban.

Darth el Hálát azonban úgy döntött, hogy nem siet vissza Darth Géphez. Miután magára hagyta Obi-vant a részegen szundító Yodával, ellátogatott főnökükhöz, a Názáreti Jézushoz.

A Názáreti éppen focimeccset nézett a tévében, amikor Darth el Hálát megtestesült a háta mögött. Annyira belemerült a szurkolásba, hogy míg meg nem érintette a vállát, észre sem vette a Jedit.

— Bizony mondom néked — mondta akkor meglepetten, — nem számítottam rá, hogy ilyen hamar viszontlátlak.

— Üdvözöllek, uram — hajtotta meg magát könnyedén a Sith-lovag.

— Mi az istent..., vagyis mi járatban erre mifelénk, barátom? — kérdezte kedvesen a Názáreti, és kikapcsolta a tévét.

Az arabus Jedi kényelmes lebegésbe kezdett szokott törökülös pózában a padló felett.

— Aggodalom lepni meg a szívem, uram — mondta ki hirtelen. — Barátom-felettesem, a Sith fekete lovagja, akit te Darth Gép néven ismerni, híven végezni a munkát, amit te adtál néki; ám ugyanakkor eltántorodni is látszik a kijelölt úttól.

A Názáreti elgondolkodott.

— Azt akarod ezzel mondani, Csigaölő, hogy nem azt teszi, amivel megbíztuk? — kérdezte végül. Darth el Hálát tanácstalanul bólintott.

— Olyasmit. Nem mondani, hogy letért már róla; de a kezdeti lelkesedés után mintha most csökkenni tenniakarása. Valaki mintha megzavarni barátom gondolatait, és megingatni hitében.

— Csak nem... — húlt el a Názáreti, de Darth el Hálát sietve megnyugtatta.

— Nem, nem a Gonosz.. Legalábbis azt hinni, hogy nem ő. — Felsőhajtott. — Az, aki megkavarni az ő gondolatait, fiatal lenni, szép, okos, és kíváncsi.

— Hmm... — morogta a Názáreti.

— A neve: Fotóshop Móni. — Darth el Hálát maga elé képzelte, s ezzel megmutatta a lányt a Názáretinek.

— Figyelemreméltó jelenség — mondta a Názáreti, miután kigyönyörködte magát. Azután hirtelen gyanakodva vont össze a szemöldökét. — Csak nem azt akarod mondani ezzel, hogy...

— De igen — felelte Darth el Hálát. — Megváltód, akit megváltói útra küldtél el, uram, szerelmes, mint az állat.

Darth Gép ebben a pillanatban felkapta a fejét Kutya-hegyen. Szerelmese nevének kimondása hallatlan zavart támasztott az Erőben.

— Menj, és keresd meg őt — mondta akkor a Názáreti Jézus Darth el Hálátnak. — S halld hozzá intézett szavaim, a melyek pediglen ezek: "Szeretett felebarátom, Megváltó-kollegám, a kit Darth Gépnek is neveznek a jobb hírű éjszakai mulatókban! Hallám és látám, ahogy megint találál valakit, akit imádhatsz, mint pogány isten a bűdössajtót. Halld hát intelmemet, melyet barátod által küldök feléd, mert bedöglött a számítógémem, és meghala benne az Internet Explorer. Hagyd, hogy a dolgok maguktól sodorjanak bele ebbe a szerelembe. S vigyázz erre a lányra, mert sokat jelent, hogy hogyan szereted, s hogy ő hogyan szeret. Hiszen nincs a világon nagyobb erő, mint a szeretet, satöbbi, satöbbi."

— Uram — szólt közbe óvatosan Darth el Hálát.

— Mi van?

— Azt, hogy "nagyobb", két b-vel mondják.

A Názáreti elgondolkodott. — Igaz — ismerte be röstelkedve. — Indulj! — keményítette meg ismét a hangját. — Keresd meg őt, és mondd el neki a szavaimat, úgy, ahogyan én szólottam, a "nagyobb"-at pediglen két bével.

Darth el Hálát ismét meghajolt, majd eltestetlenedett.

79. NYELVTAN: Helyesírásnak azt a titokzatos valamit nevezzük, amit az emberi faj adott népcsoportjának választott tagjai (Magyarországon a Magyar Tudományos Akadémia tudósai) éppen aktuális hangulatuktól függően helyesnek tartanak. Darth Gép rövidke élete során például a dátumok helyesen való leírásának módja körülbelül háromszor változott meg. A különféle változatokat az Akadémiai tagjai a kisiskolások által bibliaként forgatott "A magyar helyesírás szabályai" című, évente kiadott könyvben rögzítik, miközben valószínűleg jókat röhögnek a változásokat követni alig tudó köznépen.

— Na végre, hogy előkerültél — üdvözölte kedvesen barátját Darth Gép, amikor az hirtelen előtűnt a semmiből Kutya-hegy közepén.

Az arabus Jedi sokatmondóan nézett rá.

Darth Gép kérdve meredt vissza barátjára.

Csend volt.

— No mi a rák van? — kérdezte aztán Darth Gép.

— Odafejt jártam — mondta lassan Darth el Hálát. — A főnökségnél. — S míg Darth Gép csodálkozva hallgatta, Darth el Hálát elmondta neki a Názáreti üzenetét.

Darth Gép nem válaszolt semmit. Elgondolkodva méregette fénykardja markolatát.

Egy darabig csendben ültek egymás mellett, azután Darth Gép felsóhajtott. — Igazatok van — mondta. — Ideje a munkával is foglalkozni. — Felállt, merengve bámulta a Napot, amely lassan a lemenetelhez készülődött. — Keressünk valakit, akit megtéríthetünk.

— S ki légyen az? — emelkedett fel Darth el Hálát is.

— Fogalmam sincs — jelentette ki a gonosz Jedi. — De hogy meg fogom téríteni, az biztos.

1995. március 15.-én a fiatal Darth Gép egy kicsiny teremben üldögélt a Budapesti Természetbarát Szövetség székházának harmadik emeletén.

Előtte egy asztal helyezkedett el, a legtávolabbi a terem bejáratától; körülötte ismeretlen fiatalok, akik mind ugyanazzal a céllal érkeztek ide: hogy felszíni túravezetők legyenek. Mivel a tanfolyam még csak most indult, még senki nem ismert senkit, így mindenki távol húzódott a többiektől, és csöndben kussolt a maga helyén, vagy a papírokat nézegette, hogy lefoglalja magát az előadás kezdetéig.

Negyedórával a kezdés előtt hirtelen kinyílt az ajtó, és egy fiatal lány jelent meg a küszöbön.

— Sziasztok — mondta, és — még mindig az ajtóban ácsorogva — körülnézett.

Rengeteg üres hely volt mindenütt. A fiatal lány szeme hirtelen megakadt Darth Gépen, és némi tétovázás után nyílegyenesen odament hozzá, s melléje ült. — Szia — nyújtotta a kezét. — Emese vagyok.

— Én nem — felelte meglepetten az ifjú akkor még nem Jedi. — Attila a nevem.

— Történt már valami? — érdeklődött a lány. — Nem voltam ott az első előadáson.

— Én sem — adta újabb tanúbizonyságát ékesszólói tehetségének az ifjú Darth. — Így nem segíthetek rajtad, nekem is új itt minden.

— Akkor jó — nyugodott meg a lány. — Akkor nem én leszek itt az egyedüli kezdő.

— Tíz éve járom az erdőt — machozott Darth, — nem vagyok kezdő.

— Aha — bólogatott Emese. — Tán még az előző életeidben is kirándulni jártál.

— Pontosán — mondta határozottan Darth. — És te?

— Nem tudom. Nem emlékszem mindre.

— Akkor egy regressziós hipnózis sokat segítené neked.

Emese elmosolyodott. — Lehet. — Pillantása ekkor Darth Gép bal kezére siklott. — Verekedtél? — kérdezte.

Darth Gép kezét akkortájt barna bőrkesztyű fedte, lévén, hogy nem sokkal ezelőtt egy kilencmilliméteres pisztoly szerelése közben átlőtte a bal tenyerét. A sebről alig pár napja vették le a kötést, de Darth Gép esztétikai megfontolásból inkább a kesztyű viselete mellett döntött.

— Nem, átlőttem — felelte lazán. Emese szeme megcsillant.

— Átlőtted? — kérdezte csodálkozva. — Meséld el!

80. TANFOLYAMOLÓGIA: Az ún. tanfolyamok arra valók, hogy a mások által évszázadok alatt összegyűjtött tapasztalati tények, definíciók lényegét rövid idő alatt beleverjék a tanfolyamon résztvevők fejébe. Hasznosságuk kétségtelen. A túravezetői tanfolyamon például rengeteg anekdota keringett arról, hogy az oktatók által létrehozott Túravezetők Társasága hogyan tévedt el s bolyongott csaknem két napig az erdőben; vagy hogy a Gombaszakértői Tanfolyam teljes létszáma miként került gombamérgezéssel kórházba a gyakorlati vizsga napján.

— Így kezdődött — mutatta Darth Gép barátjának. — Így ismertem meg Emesét. Az előadás szünetében kézenfogtam, és leléptünk. Egész nap a városban csavarogva beszélgettünk a reinkarnációról, a világról, meg arról, hogy hogyan hagyott ott engem Finna, őt meg a zsidó barátja.

— Szerelmesek lenni egymásba? — kérdezte Darth el Hálát.

— Azt hiszem, igen — bólintott Darth Gép.

A két gonosz Jedi ott lebegett láthatatlanul a Teréz körút forgatagában, Emese és a fiatal Darth mögött, akik kézenfogva sétáltak a tömegben.

— Szerettük egymást, és mégsem történt semmi. — Darth Gép elmosolyodott az emlékek hatására. — Egyetlen egy alkalommal csókolt meg; akkor jöttem csak rá, hogy ő is szerelmes volt belém.

— Hogyhogy? — kérdezte csodálkozva el Hálát.

— Már vagy egy éve voltunk egymás legjobb barátai — mondta Darth Gép. — Otthon laktam, anyámnál, és a konyhában ülve beszélgettünk valamiről. Egyszer csak elhallgattunk, és csönd lett; csak néztem Emesét, néztem a szemét, a száját, simogattam a kezét; s hirtelen akkora bánat lept meg, hogy belefájdult a szívem. Letérdeltem előtte, átöleltem a lábait, ölebe hajtottam a fejem és sírni kezdtem. Nem bírtam megszólalni sem, csak folytak a könnyeim, és nem bírtam abbahagyni.

— Azután, amikor felnéztem rá, láttam, hogy az ő szeme is könnyes. S azt mondta: Köszönöm. Köszönöm, hogy ennyire őszinte vagy hozzám.

— Nehéz elképzelni téged, ahogy sírsz, Mester — mondta Darth el Hálát.

— Nem szokásom — felelte Darth Gép. — Főleg nem mások előtt. Magam sem tudom, mi volt akkor velem. Csak azt tudtam: életemben először ismertem el, hogy vannak nálam erősebb és tisztább hatalmak is. S Emesében egy ilyen hatalommal találkoztam. S akkora már azt is tudtam, miként volt lehetséges az, hogy egyetlen bugyiban úgy alhatott mellettem, hogy nem szeretkeztünk.²

— S miként?

— Amikor egy szétozott lélek egyik része találkozik egy másikkal (ráadásul egy ellenkező nemű testben inkarnálódottal) először nem biztos, hogy azonnal felismerik egymást. Nekem Emese volt az első, akit lány alakban találtam meg; s csak azt tudtam, hogy valami kimondhatatlan vonzalom ébred bennem feléje; azt hittem, szerelem. Talán az is volt; de később letisztult az egész valamiféle univerzális szeretetre. S ő is pontosan ugyanígy volt vele. Akkor éjjel egymást átölelve aludtunk egy sátorban, s bőségesen elegendő volt mindkettőnknek a másik közelsége, anélkül, hogy szeretkeztünk volna. Mert nincs hatalmasabb, erősebb boldogság annál, amikor egy lélek két része egymásra talál.

— És mi lenni utána? — kérdezte Darth el Hálát.

Darth Gép elmosolyodott.

— Utána? Emese nem sokkal később hazaindult. Ott álltam az ajtóban, szomorúan, fáradtan, nehéz gondolatokkal a fejemben. Megcsókoltuk egymást kétfelől; egy ideig átölelve tartottam. Azután elengedtem, s ő kilépett az ajtón.

— Egy pillanat múlva aztán, mintha felzaklatta valami, megtorpant, s visszajött elém. Fel sem fogtam még, mi történik, s ő máris megcsókolt, szenvedélyesebben, mint annak előtte bárki más.

— Miért tette?

— Azt hiszem, így búcsúzott el tőlem.

— Elbúcsúzni?

Darth Gép bólintott. — Igen, elbúcsúzni. Ma már tudom. Ezután a csók után már nem sokat találkoztunk. Azt hiszem, Emese akkor, azon az estén fejezte be az én tanításomat.

— És mit tanulni tőle, Mester? — kérdezte az arab.

Darth Gép egy utolsó pillantást vetett a lány és fiatalkori önmaga után.

— Hogy vannak olyanok körülöttem — kezdte, — akikhez igazán őszinte lehetek és akiktől igazán tanulhatok. Emese volt az egyik ilyen; a lány, aki belőlem született, és aki mindig ott lesz velem, akármerre megyek is. Ő volt az egyik legszebb dolog az életemben. S halálomig szeretni fogom, bárhol van is. S arra is megtanított, hogy ha olyannal találkozok, aki segíthet rajtam, akkor ne zárkózzak el a segítség elől; ne meneküljek el a szeretet elől, hanem legyen képes olyan őszintén elfogadni, ahogyan azt nekem adják.

— Jól döntöttél, Mester — mondta Darth el Hálát.

81. BIOLÓGIA: Az emberi lények az egymás közötti szeretet kifejezésére használják az ún. csókolózást.

Egyes nézetek szerint a csók a hajdani, még állati szinten élő előemberek egymás iránti szaglálódásából fejlődött ki.

Darth Gép véleménye szerint meglehetősen bizarr dolog, hogy az egymás megszaglásásából, amely nem jelent közvetlen fizikai kontaktust, kialakulhatott egy olyan cselekmény, melynek során a rengeteg kényes ízlelőbimbóval és ideggel ellátott nyelvünket vadidegen fogak közé helyezzük. Ráadásul mindeközben a partner nyála átfolyik saját

² Csak hogy pontosítsunk: a bugyi Emesén volt, és nem Darth Gépen.

szájüregünkbe, a benne lévő enzimekkel, ételmaradékokkal és fertőző mikroorganizmusokkal egyetemben.

Odafent, a Senki Átal Meg Nem Pillantható Helyen Hexameron, az Istenek Istene kinyújtotta egyik kezét, és mutatóujjával megkavarta egy kicsit a tér és az idő tejszerű kását. Az örvény nyomán begyűrűződések indultak a Múlt, a Jelen és a Jövő felé; s ahogy átfutottak egy bizonyos személy életvonalán, hatalmas energiák szabadultak ki börtönükből és száguldottak a Jelen felé. Am akkor Hexameron meggondolta magát, és az egyik energiavillámot — azt, amelyik a Jövöből jött —, egyetlen szempillantással megállította.

A többi szikrázva csapódott be a fent említett személy körül.

Solymáron van egy patak völgy, s annak a végén egy rét. A rét fölött egy domb emelkedik ki az erdőből; a tetején egy emléktábla áll, pontosabban csak a terméskőből rakott foglalat. Évekkel ezelőtt Finna Viki, Pumpa gyerök és a fiatal Darth Gép ezen a helyen csinálták meg első regressziós hipnózisukat, hogy megtudják, kik ők és honnan és milyen céllal jöttek.

Ezen a helyen, az emléktábla mellett heverészett magányosan Darth Gép, amikor hirtelen megdördült az ég, és két homályos körvonalú alak materializálódott tőle pár méterre.

Darth Gép felült a fűben, keze ügyébe helyezte híres fénykardját, és kíváncsian leste, mi sül ki ebből az egészből. Mert abban máris biztos volt, hogy gesztenyével töltött pulyka nem.

A két alak egyre határozottabb körvonalakat öltött, Darth Gép szeme pedig elkerekedett, ahogy felismerte őket. Mindkét jövevény ő volt ugyanis.

Az egyik fiatal volt, úgy tizenöt-tizenhat éves. Őt az egyszerűség és a könnyen megkülönböztethetőség érdekében Attilának fogjuk nevezni. A másik már idősebb volt, huszonnégy éves körüli, ő lesz Mászógép bácsi.

A két vendég körbeszélte a környezetet, majd, ahogy felismerték a hely jelentőségét és a fűben ücsörgő Jedit, leültek Darth Gép mellé.

— Aggyisten — mondta Mászógép bácsi. — Mi hírlik errefelé?

— Fogaggyisten — morogta Attila. — Semmi jó. Elhagytam az egyik Mode-kazettá-mat.

— Isten hoztalak benneteket — hajtotta meg könnyedén magát Darth Gép. — Mi járatban erre, ahol még a madárhalál?

A két inkarnáció összenézett.

— Eljöttünk hozzánk, hogy megbeszéljek magunkkal néhány dolgot — mondta végül Mászógép bácsi. — Andreáról lenne szó.

— Ki az az Andrea? — kérdezte Attila.

— Nem érdekes — legyintett nagyvonalúan Mászógép bácsi. — Te még nem ismerheted. Majd úgy — mennyi is? — nyolc év múlva.

— Ő is belőlünk van? — firtatta Attila.

— Persze — vágta rá egyszerre Mászógép bácsi és Darth Gép.

— Remek — mondta erre Attila.

— Szóval, hogy ne ismétljem magunkat — folytatta Mászógép bácsi, — itt van ez az Andrea lány, akit jobb körökben csak úgy ismernek: Hatodik.

— Mi van vele? — kérdezte Darth Gép.

— El kell vened feleségül — mondta komolyan Mászógép bácsi.

— Viccelsz?

— Igen.

— Az én feleségünk csak Finna lehet — szólt közbe Attila.

A két idősebb verzió összenézett. — Fiatal bolond — mondta megvetően Mászógép bácsi, és leköpte.

— Finna nem egészen két év múlva el fog hagyni — mondta jóindulatúan Darth Gép. — Jobb, ha felkészülsz rá.

— Nem hiszem — felelte bőszen Attila.
— Pedig így lesz — jelentette ki Mászógép bácsi.
— Hazudsz.
— Már nem szoktunk hazudni — mondta Darth Gép.

Csönd lett. Nyomasztó csönd.

— És mi lesz azután? — kérdezte Attila elkeseredve.
— Szenvedni fogsz, több, mint egy éven keresztül, mire megint találsz valakit.
— És ki lesz az?

Darth Gép Mászógép bácsira nézett. — Elmondjuk nekünk?

— Elég lesz csak a neve — bólintott Mászógép bácsi. — Eszternek fogják hívni. A feleséged lesz egy kis ideig, aztán ő is elhagy.

— Nagyszerű — mondta Attila, és hanyatt dőlt a fűben keseregni.

A másik kettő egy percig figyelmesen és sajnálkozva nézte.

— No akkor — kezdte előlről Mászógép bácsi kedélyesen, — ott tartottunk, hogy Andrea.

— A Hatodik — bólintott tudón Darth Gép.

— Ő ja bizony. Figyelj oda rá. Sok mindent tanulhatunk tőle.

— Szeretjük őt, mint magunkat is.

— Ez így van. Ő az, aki megmutatja majd az utat. És ő az, akinek mi fogjuk megmutatni a hazavezető ösvényt.

— Nem hisz még nekünk — mondta rosszkedvűen Darth Gép. — És nem akarjuk nagyon győzködni, mert arról már tudjuk, hogy nem egészséges.

— Semmit nem hisz el?

— Ugyanolyan, mint valamennyien vagyunk: folyton jelen van benne a kétely.

Mászógép bácsi, akárcsak Nathan a *Falu*-ban, letépett egy fűszálat, és rágcsálni kezdte. — A kétely az alapja mindennek. Erre már akkoriban rájöttünk, amikor először csaltuk meg Finnát. — Ujjával a fűben heverő Attilára bökött. Az érdeklődve pillantott fel.

— Igazunk van — ismerte el Darth Gép. — De a kétely ugyanolyan, mint bármi más: csak addig egészséges, amíg nem hagyjuk túlságosan soknak lenni.

— Lehet.

— És mi ez a feleség-dolog? He?

— Amióta megismertük, volt egy olyan érzésünk, hogy őt kellett volna elvonnunk.

Csend.

— Igen, volt valami ilyesmi — emlékezett vissza Darth Gép. — De azóta felszínre bukkantak itt más dolgok is.

— Ez a...Móni, vagy hogy is híjják? — kérdezte Mászógép bácsi.

— Nem, nemcsak ő; pontosabban, főleg nem ő. — Darth Gép felsóhajtott.

— Ez a könyv lassan csupa felsóhajtásból áll — figyelmeztette Mászógép bácsi. Darth Gép vállat vont.

— Arról van szó, mint Emese esetében — mondta halkán.

Attila megrökönyödve nézett fel a fűből. — Miféle Emese? Hát nem Eszter?

— Aludj! — bocsátott rá mély álmot Darth Gép, összeszedve minden Erejét. Aztán felnézett a Senki Átal Meg Nem Pillantható Hely felé. — Őt minek küldted ide? Eh! — legyintett, és visszafordult Mászógép bácsi felé. — Te még nem tudjuk, csak sejtjük, hogy Andrea nem azért jött el, hogy feleségül vegyünk.

— Akkor?

— Ő lesz a mi örökösünk. Ő lesz az, aki által nyomot hagyunk magunk után, amikor eltávozzunk ebből az életből.

— És ez a Móni? Végülis összejöttünk vele?

— Én nem így mondanánk — felelte Darth Gép. — Inkább: beleszerettünk, minden fogadalmunk ellenére.

Mászógép bácsi elmosolyodott. — Tudjuk, mi a véleményünk az akaraterőnkéről.

— Tudjuk — vágta rá Darth Gép. — Fejlesztés alatt van a dolog.
— És milyen? — kérdezte kajánul Mászógép bácsi.
— Mi milyen?
— Hát Móni.

Darth Gép nem felelt azonnal. Elgondolkodva ízlelgette a Mászógép bácsi szájából kilógó fűszálat.

— Nem is tudom... — mondta aztán. — Szerelmes vagyunk bele, az biztos. Egész nap ő jár a fejünkben. S most, hogy elutazott egy hétre, máris nagyon hiányzik nekünk.

— Pedig ő nem a Nyolcból való.

— Nem, azt egy pillanatig sem állítottuk. De nagyon szeretjük. És minden — nem csak a szex — csodálatos vele.

— És ő? Szeret minket?

— Szerelmes, nagyon szerelmes. S talán szerencsés időpontban találkoztunk vele.

— Hogyhogy?

— A sok pár hetes, esetleg hónapos kapcsolat után, azt hisszük, most valami stabilabb dologra vágyik. S mondott valami olyasmit, hogy még senkit nem szeretett ennyire.

— Ezek csak szavak.

— Nem! Azt hisszük, komolyan mondja ezeket.

— Reménykedünk?

— Amíg csak élünk még — mondta Darth Gép, és köpött egy hegyeset.

82. PSZICHOLOGIA: Ha tisztázni akarsz valamilyen fontos, lelkivilágodat érintő kérdést, legjobb, ha leülsz, és elbeszélgetsz magaddal. Darth Gép ezt bizonyos külszíni formába öntve írással oldja meg; de remek módszer az is, ha beszélgetőpartnernek egy kutyát, vagy esetleg kedvenc szobanövényünket jelöljük ki.

Napnyugtáig sokat beszélgettek még ők ketten Attila békés horkolása mellett a Régmúlt Idők dolgairól és azok következményeiről a dombtetőn. Aztán Hexameron hazahívta őket, vissza a tér és az idő tejszerű kásájába, ahol nem létezik semmi olyan, amit mi itt a Földön valónak ismerünk.

— Mennünk kell — állt fel egyszer csak Mászógép bácsi. Darth Gép is felemelkedett. — Örülök, hogy találkoztunk; már nagyon hiányoztunk nekünk.

Darth Gép odalépett hozzá, és átölelte. — Vigyázz magunkra, testvér — súgta a fülébe Mászógép bácsi.

— Igyekszünk — felelte halkan Darth Gép. — Isten velünk! — kiáltotta búcsúzóul, és, még mielőtt a másik kettő köddé oszlott volna, elindult lefelé a dombról.

Végigment a domb oldalán lefelé vezető ösvényen. Kis idő múlva elérte az Alsó-Jegenyevölgy végét, a rétet, ahol annyi éjszakát töltött már, még Attila korától kezdve. Itt megtorpant egy kis időre, s elnézegette a bőven burjánzó turbolyabokkrokot, a gyalogbodzát, a hangafüvet. Szinte valamennyire allergiás volt. Jobboldalt csörgedezett a Paprikás-patak, amelynek nemrégiben megtisztították a medrét a behajigált szeméttől, s most szebb volt, mint valaha.

Mégis, Darth Gép szomorú lett, mert a rétet észébe juttatta, hogy mennyi minden történt vele itt fiatalkorában, s hogy milyen gyorsan elszálltak azok az évek. Ahogy a patak fölött átnyúló faágat nézte, visszaemlékezett, milyen sokat beszélgetett azon az ágon hintázva Finnával, aki azóta elveszett a számára. S ismét rá kellett döbennie, hogy bármennyire fáj is, így van rendjén a világ: mert vannak dolgok, amelyek elmúlásukkal tanítják meg az embert arra, amire kell.

— Ilyennek teremtettem ezt a világot — mondta ki hangosan Darth Gép. — S ilyenek kell szeretnem. A dolgok természete nem is lehetne más — méltó, — minthogy megszületnek, megismertetnek, megtanultatnak és elmúlnak. S ez így van jól.

Továbbindult a patak folyása ellenében, az annyiszor taposott turistaúton a falu felé. Sziklafalak, kidőlt fátörzsek, korlátok mellett haladt el; s szinte mindenhol megtorpant, és mindent megnézett. Úgy érezte, valahogy egészen új szemszögből látja a régi, ismerős dolgokat: minden nyugodtabb és még ismerősebb, még barátibb lett. Vajon mi idézte elő ezt a hangulatot? Vajon meddig fog tartani? Darth Gép erősen remélte, hogy örökké.

Egyszer csak Darth el Hálát testesült meg mellette. Rápillantott, de nem szólt hozzá; s onnantól együtt folytatták az utat, némán, egyetlen hang nélkül. A nap alábukott a fák lombja mögé, s az esti félhomály lassan elnyelte a két gonosz Jedi alakját.

Az erdő pedig, amely mindenhol ott őrizte a Régmúlt Idők emlékeit és az Új Idők Ígéretét, magába fogadta s elringatta őket szelid szavaival.

MÁSODIK FEJEZET: AHONNAN A NYOLCAK ÉS FŐLEG, AHONNAN ANDREA JÖTT

Nem sokkal önmaga különböző korszakaiból származó verzióival történt találkozása után Darth Gép enyhén depressziós hangulatban járta Budapest utcáit, egyik oldalán elmaradhatatlan fénykardjával, másik oldalán eltestetlenedhetetlen barátjával, Darth el Háláttal, láthatatlanul persze.

— Azt hiszem, Hámár — szólalt meg egyszer csak Darth Gép, — kissé elkapkodtam ezt a megváltó-dolgot.

— Mester?

— Azt hiszem, korai volt igent mondanom a Názáretinek. — Hirtelen előkapta fénykardját, és lemetszette egy arra járó ötéves kisfiú fejét; ebből Darth el Hálát arra következtetett, hogy barátjának rosszkedve van.

— Azt hittem, sokkal könnyebb lesz leszámolni a Múlttal — törölgette meg szórakozottan fénykardja pengéjét Darth Gép, miáltal sikerült két ujját megégetnie. Darth el Hálát közben rezignáltan feltámasztotta az imént legyilkolt kisfiút.

— És azt is hittem — tűnődött tovább Darth Gép, — hogy alkalmas vagyok a megváltói munkakörre.

— És nem? — érdeklődött udvariasan az arabus Jedi.

— Nem, Hámár! — kiáltotta zaklatottan Darth Gép. — Azt hiszem, nem szeretem ezt a világot.

— De miért nem szeretni, Mester? Hiszen te mondani, hogy megbékélni vele.

— Igen, igen, mondtam valami ilyesmit. De nehéz, nagyon nehéz. Akármerre nézek, mindenütt csak az Elmúlást látom; és hiába tudom, hogy az Elmúlás az egyik legfontosabb és leghasznosabb dolog, néha akkor sem tudom elviselni. Túlságosan is fáj nekem ez az egész.

— El kellene tudni engedni a dolgokat, Mester — jegyezte meg Darth el Hálát.

— Persze, tudom. Néhány dolgot sikerült is. — Darth Gép a Ferenciek terén leült egy padra a hajléktalanok közé. — De még mindig van olyan, amelyet nem engedtem el, s ami nagyon bánt mind a mai napig.

— És ha visszamenni, és megváltoztatni a dolgokat?

— Nem hinném, hogy ez lenne a megoldás — felelte a gonosz Jedi. — Nem a dolgok megtörténtével van a baj, hanem a feldolgozásukkal. Azzal, ahogy megéltem őket utólag.

— Akkor mit lehet tenni?

— Nem tudom, Hámár. Gondolkodnom kell a dolgon. — Darth Gép kihívóan belebámult egy megtermett csöves arcába, aki persze nem láthatta és nem hallhatta őt. — Te meg mi a faszt bámulsz? — kérdezte tőle, és lefejezte.

Darth el Hálát szomorúan megcsóválta a fejét.

A Váci utca felső végén, a József nádor téren van egy OTP bank-fiók. Darth Gép annak idején ebben a bankban kezdte biztonsági őri pályafutását; s itt ismerte meg Ferit, a Háromcentist is, akivel igen jó barátok lettek. Egy időben Darth Gép úgy gondolta, azért áll fenn köztük ez a nagy barátság, mert Feri olyan, mintha Darth idősebb, tapasztaltabb kiadása lenne.

Egy reggel Darth Gép a szokottnál is depressziósabb hangulatban kezdte meg a szolgálatot. Egyéniségéhez illően jókora adag undorral üdvözölte az ügyfeleket, akik pénzügyeiket intézni érkeztek a kies bankfiókba. Azután, nem sokkal dél előtt megunt az

egészet. Még Ferivel sem volt kedve beszélgetni, sem a bank többi alkalmazottjával, akiket amúgy kedvelt, főleg, mert javarészt a női nemhez tartoztak. Szólt Ferinek tehát, és eltávozott az illemhely irányába.

A vécét magára zárva lehajtotta az ülökét, és amúgy öltönyöstül-nyakkendőstül leült a csészére. Elővette kilenc milliméteres szolgálati fegyverét, gyors mozdulattal csőre töltötte, és a szájába vette a csövet.

Lehunyta a szemét, és igyekezett érveket felsorolni magában amellet, amiért érdemes élnie. Nem sok dolog jutott az eszébe. A Halál Utáni Élet iránt érzett kíváncsisága annál erősebb volt viszont. Arra gondolt, hogy odakint süt a Nap, és a téren boldog emberek sietnek a dolguk után: akár egy is lehetne közülük. Erre a gondolatra határtalan viszolygás fogta el, úgyhogy szép lassan elkezdte meghúzni a ravaszt.

A lőfegyverek egyik jellemző tulajdonsága, hogy az elsütőbillentyű meghúzásának két fokozata van. Első körben könnyen, kis erő kifejtésével lehet elhúzni őket egy ütközési pontig: ott a ravasz egy kicsit megakad. Onnantól viszont elég egy tollpihe, ami az ember ujjára röppen: s akkor a ravasz átbillen ezen a ponton, és a fegyver elsül. Darth Gép eddig a pontig húzta el az elsütőbillentyűt, s ott megtorpant. Halálfélelme egy pillanatra észhez térítette.

Várt tehát. Lehunyta a szemét, s arra gondolt, hogy a véletlenre bízsa saját halálos ítéletének végrehajtását. Legalább negyedórája ült már a vécén: előbb-utóbb valakinek fel fog tűnni a hiánya s keresni kezdi. S ha véletlenül rányitnak a vécében, talán reflexszerűen ráfog a ravaszra, és szétlövi a saját fejét.

Darth Gép közel harminc percet töltött a vécén ücsörögve úgy, hogy a kutya nem kereste. Végül elunta a dolgot, kivette a szájából a fegyvert, elfesztelenítette és elrakta. Tántorogva állt fel, megmosta az arcát, és hatalmas sóhaj után visszament az emberek közé.

Odakint egy egészen másik világ fogadta.

A Nap beragyogta a hatalmas portálablakokon keresztül a bank belsejét. Aki mellett csak elment, az rámosolygott Darthra; mintha minden ügyintézőlány érezte volna, hogy valami nagy jelentőségű dolog történt. Még Feri sem kérdezett semmit tőle, ahogy melléje ért, s megállt. Az ügyfelek, holott máskor mindig akadtak köztük ideges, nyúzott emberek, most mind derűsen köszöntek neki és félreálltak az útjából. És Darth Gép hirtelen rádöbbsent, mit is akart tenni az imént, s mit veszített volna.

Rátalált a Való Világra.

Egy verset írt akkor, aznap este, ahogy hazaért a bankból. Íme:

MINDEN MEGOLDÓDOTT

Mi lenne, ha elhagynám
a szolgálati helyem
s leülnék egy székbe
(micsoda kényelem!)
és szép alattomban
fejbelőném magam
nem láthatna senki
és nem lenne jajszavam

ülnék csak ott tovább
egyedül, egymagam
semmi sem változott
csak a falon az agyam
diszkrét cuppanással
hevesen csapódott —
és így, azt hiszem
minden megoldódott

Ezt a verset a fiatal, akkor még korántsem Jedi Darth Gép Ferinek, a Háromcentisnek ajánlotta, akinek mindez nagyon tetszett.

— És mit tanulni te ebből az egészből, Mester? — kérdezte Darth el Hálát, amikor Darth Gép befejezte a történetet.

A Jedi elgondolkodott.

— Talán azt — mondta kis idő múlva, — hogy ahhoz, hogy szeretni tudjam az életet, néha el kell határoznom, hogy véget vetek neki.

— Ez nem túl biztató módszer lenni — ellenkezett az arab. — Hiszen rengeteg veszélyt hordozni magában.

— Nem unod még ezt a ragozatlan beszédet, barátom? — pillantott rá Darth Gép.

— De, nagyon — vallotta be Darth el Hálát. — De sebaj — mosolyodott el, — az utolsó jelenetemben, amikor majd Hexameronnal beszélgetni, elmúlik örökre, és én majd rendesen beszélni madzsar nyelvezet.

— Úgy legyen — mondta Darth Gép. — Szóval — folytatta tovább az előző témát, — persze, hogy veszélyes; egy ideje már viszont nincs szükségem erre a módszerre. Igyekszem úgy élni, hogy a jó dolgokat könnyen elfogadjam. Hogy kiélvezzem az élet minden percét.

— Az jó — bólogatott szaporán az arab. — De honnan ismerni fel biztosan, mi a jó és mi a rossz? He?

— A rossz dolgoknál — nézegette bakancsának talpát a Jedi, — azonnal, a megtörténtük pillanatában valami hányingerszerű émelygős bizonytalanság fogja el az embert. Mint a mesében: mintha valami kisördög keringene a feje körül, és az sugdosna a fülébe; lehet, hogy ennek is a Gondviseléshez van köze.

— Hogy érted ezt, Mestere a Patikáriusoknak?

— Azt hiszem, a fix pontok körül ott lebeg Isten figyelő tekintete. És, bár főleg a szabad akaraton múlik minden, rossz érzés fogja el az embert, ha rosszul dönt. És ha nem látja be azonnal a tévedését, akkor nem marad más számára, csak a dac és a nyakasság. Fiatalabb koromban gyakran történt meg velem, hogy valami csip-csup ügyben rosszul döntöttem, és hiába

láttam be, hogy tévedek, dafke sem visszakoztam. Szenvedjek inkább, de akkor sem adok igazat a másiknak, gondoltam.

— És mi történni aztán? — kérdezte Darth el Hálát.

— Miután?

— Hát a pisztolyos eset után.

Darth Gép felsóhajtott.

— Utána ismertem meg Antóniát, a biztonsági őr-lányt.

83. GYOMROLÓGIA: A hányásnak napjainkban háromféle változatát ismerjük.

Szolid hányásnak nevezzük azt, amikor könnyedén, néhány büffentés keretében, kellemetlen szájíz nélkül kiadjuk magunkból a kikíváncozó anyagokat.

Rettegve hányásnak nevezzük a fulladásos, öklendező hányást, amikor a kiadandó anyagok több adagban, keserűen, a nyelőcsőbe eszelősen kapaszkodva bukkannak napvilágra.

Őrjöngve hányásnak azt nevezzük, amikor üvöltve, tántorogva, meg-megszédülve és a körülöttünk lévő világgal már nem is törődve okádunk szanaszét mindenfelé.

Mindhárom típusra jellemző adat továbbá, hogy a kihányt anyagok között minden esetben meghatározható a sárgarépa. A sárgarépa még akkor is képes felbukkanni, ha hetek, esetleg hónapok óta nem is fogyasztottunk a jeles zöldségből.

— Akkor találkoztam életemben először olyan lánnyal, akinek a testőrszakma jelentette az élet beteljesülését. Antónia karcsú, csinos, értelmes jelenség volt; s a szoknyája alatt belső combtokban kilencmillis gázpisztolyt hordott. Remek alakját annak köszönhettem, hogy az apja kung-fu edző volt, s lányát hétéves kora óta taníttatta az Északi Csillag stílusra. Antónia képes volt arra, hogy kartávolságon belülről állbarúgjon: ez meg nagyon tetszett nekem.

— Érdekes egy nő lehetett — mondta Darth el Hálát.

— Hát az volt, annyi szent — mondta Darth Gép. — És milyen jó volt vele a szex! Igaz, négy évvel idősebb volt nálam, s volt már némi tapasztalata. Talán egy hónapig voltunk együtt, aztán szép lassan lemorzsolódtunk egymásról. Már rég nem dolgoztam az OTP BANK Securitynél, amikor viszontlátam: ugyanolyan szép volt, mint annak előtte.

De a '95-ös szilvesztert nála töltöttem. Ő tanított meg arra, hogy lehet úgy is élni, hogy nem törődik az ember azzal, ami körülötte folyik, s hogy nem kell mindig úgy viselkednünk, hogy az megfeleljen a külvilág elvárásainak.

— Mi baja volt neki a világgal? — kérdezte az arabus Jedi. — Mert hogy valami baja lenni, az biztos.

— Nem tudom — csóválta a fejét Darth Gép. — Nem voltunk elég időt együtt ahhoz, hogy rájöjjenek. Tóni folyton mosolygós fajta lány volt; de a felszín alatt rettentő adag bánat motoszkált benne. És szinte soha nem mesélt magáról. Tipikus példája volt az olyan embernek, aki mindig az adott pillanatnak él.

— Hm — mondta Darth el Hálát.

— Bezony, hm — mondta erre a gonosz Jedi, és elképedt.

Odafent — mindenki nagyon jól tudja, miféle helyen — Hexameron, az Istenek Istene ugyancsak szomorúan csóválta galaxisnyi méretű fejét. Arra gondolt, esetleg segíthet kedvenc teremtményén azzal, hogy feléje irányít némi életvidám energiát, ám eszébe jutott, hogy egyszer már próbálkozott hasonlóval, de Darth Gép meglepő könnyedséggel söpörte félre a megmentésére küldött jókedvet. A segítő szándékú dolgok szerves része, hogy célpontjuk akaratától függ, működnek-e vagy sem; hogy a célpont elfogadja-e a segítséget, vagy úgy érzi, nincs szüksége rá.

Hexameron fészkelődni kezdett a helyén, és egyre kíváncsibban figyelte, mi fog történni odalent. Bal kezének mutatóujját mindenesetre készenlétben tartotta a tér és az idő tejszerű kásája fölött.

Darth Gép közben éppen elhatározta, hogy kikeresi múltjában azokat a dolgokat, amelyekkel még nem sikerült leszámolnia, és párviadalra hívja ki valamennyit, hogy eldöntsék: melyikük a jobb.

Miután elmondta eme ötletét barátjának, az arabus Jedi kelletlenül elhúzta bizonytalan körvonalú száját.

— Vigyázni, ifjú Darth, vigyázni! — mondta. — A Múlt, és az ő teremtményei nagyon erős. Észre sem venni őket, s ők máris lecsapni rád, amikor nem számítasz rájuk.

— Na és, mi bajom lehet? — kérdezte bátran Darth Gép.

— Belepusztulhatni, Mester — hajtotta le a fejét gondterhelten Darth el Hálát.

— Hát ez az — tárta szét tanácstalanul a kezeit Darth Gép, — és akkor?

Darth el Hálát nem válaszolt.

Darth Gép viszont felállt. — Azt hiszem, neki is vágok. Velem tartasz?

Az arabus Jedi szomorúan ingatta a fejét. — Nem tehetem, Mester. Ezt egyedül kell megoldanod. De azt megmondhatom, merre indulj.

Darth Gép egy pillanatig némán nézett barátja szemébe. Nem számított rá, hogy az nem fog vele tartani. Aztán megköszöri a torkát. — És merre? — kérdezte.

— Menni nyugat felé, amerre a Nap szokott aludni téni — mondta Darth el Hálát. — Lenni arrafelé egy hely, nagy hegyek tövében, egy patak völgy végén, amit úgy hívnak: a Múlt Barlangja. Ott kell megküzdened velük.

— De minek menjek olyan messzire? — értetlenkedett Darth Gép. — Elmegyek Solymárra, az Ördöglyukhoz, és kihívom őket ott. Nem?

— Ők sohasem fognak eljönni tehozzád, Mester. Neked kellene felkeresni őket, a messzi, elveszettnek hitt múltban. Ezért kellene a barlangba menned.

— Nagyon messze van? — sóhajtott beletörődve Darth Gép.

— Az attól függ — felelte Darth el Hálát.

— Mitől?

— Hogy milyen gyorsan találni meg a bejáratot.

— Az előbb mondtad el, hogy hol van.

— Állni! — emelte fel mutatóujját az arabus Jedi. — Én csak azt mondani el, hogy hol lenni a barlang. Azt nem mondani, hogy a bejárata is ott lenni van.

Darth Gép szeme megvillant. — Most hülyítesz?

— Nem — rázta a fejét az arab. — Minden szó igaz lenni. A barlang ott van, ahol én mondani, de a bejáratát neked kellene megkeresni, méghozzá...

— ...magamban. — Darth Gép megértette végre. — Magamban kell elkezdni a kutatást, ugye?

— Így lenni — bólintott elégedetten Darth el Hálát.

84. GEOLÓGIA: A barlangoknak nevezett természeti jelenségeket a következőképpen definiálja a tudomány:

"Barlangnak nevezzük a Föld szilárd kérgében természetes úton keletkezett, 4 méternél hosszabb, 2 méternél mélyebb, ember számára járható üregeket."

Az ugyanerre a témára vonatkozó, Darth Gép egykori oktatója, Bátyó által kreált definíció:

"A barlang nem más, mint a föld alatt vezető, hideg, sötét, nyirkos kerülőút a legközelebbi kocsmáig."

Ebben a pillanatban Hexameron mégiscsak elküldött egy gondolatot Darth Gép felé.

Darth Gép megszédült egy pillanatra.

— Mi a baj? — kérdezte Darth el Hálát.

— Semmi, semmi — mondta zavartan Darth Gép. — Azt hiszem, már régen elindultam ezen az úton, Hámár — mondta néhány pillanattal később.

— Milyen úton?

— Hát a múlt felé. — Megmarkolta barátja vállát. — Hámár, azt hiszem, épp ebben a pillanatban is úton vagyok.

— Ezt nem érteni — mondta az arabus.

Darth Gép az ég felé fordította az arcát. — Köszönöm, Uram! — kiáltotta. — Értem már! Köszönöm!

Darth el Hálát felugrott. — Mi az, Mester? — rázta meg barátját izgatottan. — Mi az, amit érteni? Mi?

Darth Gép rámosolygott.

— Gyere, Hámár — ölelte át barátját, — megmutatom neked.

S a két Jedi elsuhant valahová.

Létezik egy hely a Való Világban (Naprendszer, Föld bolygó, Európa, Magyarország, Pest megye, Budapest, tizennegyedik kerület, Ilka utca), amely, noha egy Isten! lakja, mégiscsak látható a közönséges halandók számára is.

A hely, amely minden egyszerűsége ellenére elképzelhetetlenül sok világ bejárata egyetlen négyzetméternyi helyre sűrítve, egy szoba sarkában található.

Egy íróasztal áll ott, rajta pedig az Eszterke 2 nevű számítógép.

Itt, Eszterke 2 előtt szokott lezajlani a világok teremtése.

Egy ideje azonban a világok teremtésének futószalagja leállt. Az a személy, aki eleddig a teremtéssel foglalkozott, mostanában önmaga boncolgatásával tölti az idejét. S mivel ezzel kapcsolatban kitölti Eszterke 2 minden szabad processzoridejét, nem marad ideje semmi másra.

A Teremtő csodálatos jelenség. Miközben ír, mindig felveszi az éppen aktuális szereplő alakját; ezért, ha valami külső megfigyelő is jelen van, az azt érzi vele kapcsolatban, hogy a Teremtő valahol teljesen máshol jár, és egyáltalán nincs jelen.

A Teremtőnek egy napon aztán vendégei érkeztek.

Darth Gép és Darth el Hálát hirtelen felbukkantak az Eszterke 2 mellett elhelyezett ágyszélén ücsörögve.

A Teremtő rájuk pillantott.

A két gonosz Jedi megilletődve pillantott vissza rá.

A Teremtő elmosolyodott. — **Á, KÉT LEGKEDVESEBB TEREMTMÉNYEM** — dübörögte a félkövér betűk teljes erejével. — **KEDVES, HOGY BEUGROTTATOK. KÉRTEK EGY TEÁT? ESETLEG EGY KIS FÜVET?**

— Köszönjük, nem, Uram — felelte zavartan Darth Gép, majd összeszedte magát. — Csak azért jöttünk, hogy megkérdezzük: hogy áll az Ügy?

— **A VÁLASZKERESÉSRE GONDOLSZ?**

— Igen, arra.

— **JOBBAN, MINT HINNÉD.** — A Teremtő rágyújtott egy cigarettára. — **AMIÓTA TÉGED ÉS BARÁTODAT ÚTNAK INDÍTOTTALAK, SOK MINDEN TÖRTÉNT. S AMÍG TE FOLYTON KÉTSÉGEKKEL GYÖTRÓDSZ, ÚGY TUDOK ÉN MEG EGYRE TÖBB DOLGOT RÓLUNK.**

— És a küzdelem? — kérdezte Darth el Hálát. A Teremtő kibámult az ablakon.

— **A KÜZDELEM MÁR RÉGÓTA TART** — mondta aztán. — **RÉGEBBÓTA, MINT AHOGY TI EGYÁLTALÁN MEGSZÜLETTETEK.**

— Mégis: mennyi ideje? — kíváncsiskodott Darth Gép.

— **EGYIDŐS VELEM** — jelentette ki a Teremtő.

— És meddig tart még? — kérdezte a gonosz Jedi.

— **NEM TUDOM** — felelte a Teremtő. — **DE AZT HISZEM, MÁR NEM TÚL SOKÁIG.** — Elnyomta a cigit. — **ÉS MOST MENJETEK, LOVAGOK. KERESSETEK TOVÁBB, ÚGY, AHOGY EDDIG. ÉS MÉG VALAMI** — nézett Darth Gépre, — **TANÍTSD MEG ANDREÁT MINDARRA, AMIT TUDSZ.** — Darth Gép engedelmesen bólintott. — **ÉS TALÁLJ KI NEKI EGY MEGFELELŐ NEVET.**

— A Darth BiAndrea nem lenni jó? — vetette fel Darth el Hálát. A Teremtő lassan bólintott egyet.

— **DE, JÓ LESZ. DE MOST MÁR TÉNYLEG MENJETEK.** — S a két Jedit valamilyen láthatatlan erő visszarepítette a saját történetébe.

85. NUMEROLÓGIA: A kettőnél jobb a három. A háromnál már csak a Nyolc jobb; de ha a háromból minimum kettő a Nyolcból jön, akkor a felállás a lehető legstabilabb.

Így történt, hogy a fix pontok és önmaga keresését Darth Gép egy időre felfüggesztette, hogy megkeresse Andreát, s hogy Sith-lovagot faragjon belőle. Arab származású barátja ezalatt az idő alatt szabadságot vett ki, s elutazott a Balaton mellé, hogy láthatatlanul örködhessen Darth Gép kedvese, Fotóshop Móni felett, aki szintén ott nyaralगतott a magyar tenger partján.

— Egy kevés ideig most lépten-nyomon együtt leszünk — mondta Darth Gép Andinak, miután elmagyarázta neki a helyzetet.

— Nem baj — felelte Andi. — Érzéseid szerint úgyis szerelmes vagyok beléd.

— Ez így is van, Hatodik Darabka. — Darth Gép elvagyorodott. — Ne feledd: az én érzéseim a tieid is. Emlékezz a lábhimbálásra.

Andi nevetett.

— És... Hol kezdjük a tanítástomat? — kérdezte később. Darth Gép válaszként két henger alakú, nagyjából egyforma markolatot tartott elé.

Andi egy percig figyelmesen vizsgálgatta a fénykardokat. Végül elvette a jobb oldalit.

— Ezt kérem — mondta. Darth Gép elmosolyodott. — Mi az? — kérdezte Andi.

— Nem mondtam, hogy választanod kell — mondta a Jedi. — Mindkettő a tiéd.

— De miért? — csodálkozott a lány.

— Hogy mindkettőtöknek jusson, drága kicsi Ikrem — mondta Darth Gép. — Nehogy összevezzetek rajta.

— Nem fogunk, ígérem.

— Megnyugtatsz. — Darth Gép odaadta a lánynak a másik fegyvert is. — Idővel majd megtanítom neked a használatát is. Most azonban mást kell megismerned.

— És mi légyen az?

Darth Gép megfogta a lány jobb kezét, és saját szívére helyezte; saját jobb kezét pedig a lányéra. — Meg kell tanulnod úgy járni-kelni ezen a sárfatálon, hogy folyamatosan érezd mind a Nyolcukat. Mert egyenlőre — ne is tagadd! — csak engem érzel biztosan.

— És miért jó az nekem? — kérdezte halkán a lány.

— Elképzelhetetlenül hatalmas Erőt ad. Legyőzhetetlenné tesz a többi emberrel szemben.

— Darth Gép lehunyta a szemét, és egy hatalmas lökést adott Andreának saját érzéseiből.

— Érzed? — kérdezte.

Andrea lehunyta szemeit, és...

...egy csodálatos mezőt látott, telisteli sárga és fehér virágokkal; olyan álomszerűen, ahogyan még sohasem látott semmit. Gyorsan suhant a virágok felett, testetlenül, láthatatlanul, mintha ott sem lenne és mégis. Életében először érezte azt a tökéletes harmóniát, amikor egy lélek egyévalik a Teremtéssel; amikor együtt lélegzik minden élővel s étellel, amikor érzi saját entitását, s valahogy mégis érzi vele együtt az összes többit, ami csak erre a világra teremtett. Tudatában halványan ott motoszkált a gondolat, hogy tulajdonképpen nem véletlenül van itt, hanem keres valamit, esetleg valakit, aki idehozta őt.

S ahogy ez a gondolat mind inkább előtérbe került, lebegésének gyors irama egyre intenzívebb lett; a virágokkal meghintett mező egyre gyorsabban suhant el alatta. Most már akarta ezt a sebességet, célja volt, noha nem tudta, mikor és hol találja meg azt. Darth Gép jutott az eszébe, de nem bírta magával ragadni a képet, mert a Jedi folyton eltűnt gondolatai ködében.

— **NEM, NEM ŐT KERESED** — hallott meg akkor egy hangot, amely mintha a fejében szólt volna.

Akkor meg kit, gondolta a lány, és elengedte Darth Gép képét. A suhanás mintha lelassult volna egy kicsit. *Akkor kit?*

— **Ő CSAK MEGMUTATTA NEKED EZT A HELYET** — mondta a hang. — **MAGADTÓL JÖTTÉL EL IDE.**

Miért, hol vagyok?

— **ISTEN CSARNOKÁBAN.**

És mit keresek itt?

— **MAGADAT. SAJÁT MAGADAT, ÉS A MÁSIK NYOLCAT.**

A suhanás felgyorsult. A lány láthatatlan szíve feldobogott, ahogy a mező egyre kivehetetlenebb lett alatta. Most már határozottan egyetlen pont felé tartott, ahol a napfény mintha erősebb lett volna, mint a mező többi részén; és, bár egyre közelebb és közelebb jutott hozzá, mégsem bántotta, inkább megnyugtatta a szemét. A virágillat mindent kitöltött. Egy pont után már csak színes foltokban látta a tájat; minden figyelmét lekötötte az a fényes hely, amely felé közeledett.

Aztán hirtelen, ijesztően váratlanul felmorajlott a föld, és egy fekete fal emelkedett ki belőle közvetlenül a lány előtt. A repülésnek vége szakadt. A rögök szertegurultak a mezőn, és a földig nyomták a virágokat. Andrea felsikoltott fájdalmában, ahogy nekicsapódott a falnak. A varázslat véget ért: teste láthatóvá vált és megtelt fájdalommal. A fal az egekig ért: lehetetlennek tűnt átjutni rajta.

Andrea, a fájdalom tüzevel a testében a földre zuhant, a hideg rögökre, és sírni kezdett.

Egyszerre csak egy kezet érzett a vállán, ahogy végigsímogatja, és egy hang szólította:

— Jól van, jól van, nincs semmi baj — mondta Darth Gép.

A lány kinyitotta a szemét.

A mező eltűnt. Ott ültek Darth Gép egykori szobájában, kezük a másik szívéen, és csakugyan nem volt semmi baj.

— Mi volt ez? — kérdezte a lány. Darth Gép hátradült.

— Melyikre gondolsz, a falra? — kérdezett vissza. — Légy erős, több is lesz. És neked mindegyiken át kell majd törnöd.

— De mik ezek a falak?

— Ha még nem jöttél volna rá: a frusztrációid.

Andrea elgondolkodott. — Akkor csakugyan sok lesz belőlük — mondta halványan elmosolyodva. — Nagyon sok.

— Tudom.

— És hogyan lehet áttörni rajtuk?

Darth Gép elővette fénykardját, és bekapcsolta. A vörös sugárnyaláb ott izzott közöttük, Erőt és nyugalmat árasztva; akár valami ősi jelkép.

— Ezzel — mondta halkán Darth Gép. — Az egyéniségedet, azaz az egódat szimbolizálja. Ha elég erős leszel hozzá, akkor használhatod. S ha valóban elég erőssé leszel, akkor nem lesz, ami ellenállhatna neki.

Andrea elmélázott. — Gyönyörű volt az a hely — mondta. — Még sohasem láttam annál szebbet. — Darth Gépre pillantott. — Merre van valójában?

A gonosz Jedi mutatóujjával a lány szívére bökött.

— Odabent — mondta. — Mindannyiunkban.

86. ODABENTOLÓGIA: Bizony mondom néktek, hogy az emberekben, s az égvilágon mindenkinben külön kis világok milliárdjai keringenek. Ezek a világok álmok formájában üzennek nekünk; csak sajnos nem mindig ismerjük fel a jelentőségüket. Pedig sokkal szebb lenne a Világ, ha odafigyelnénk ezekre az üzenetekre.

Darth el Hálát eközben odahagyta a Balatont és Móni felügyeletét. Egy Terv fogalmazódott meg a fejében, s nekilátott, hogy megkezdje az előkészületeket. Ennek érdekében elutazott a Dagoba-rendszerbe, és megkereste Yodát. A folyton részeg mesterrel folytatott egyeztetés után az arabus Jedi beiratkozott egy közép fokú székelykapu-faragó tanfolyamra.

— Van még egy nagyon fontos dolog, amit meg kell tanulnod — magyarázott Darth Gép Andreának.

— Éspedig?

— Megbocsájtásnak hívják. — Darth Gép megállt, és rávigyorgott a lányra. — Tudod, a bosszú ellentéte. És azt is tudod, mire gondolok.

A lány bólintott. — Tudom, Darth. És azt is tudod, miért lesz nehéz.

A Jedi kézenfogta a lányt, és maga után húzta a Gellérthegyre.

A hegy tetején, a sziklatemplom fölött mindketten kiültek a betonjárda szélére. Lábuk alatt ott nyüzsgött a város.

— Nézd! — mutatta Andreának a várost Darth Gép. A lány nézte. — Szereted ezt a helyet, és a benne élőket? Hiányozna, ha nem lenne? Hiányozna a tömeg? Hogy valaki folyton az arcodba bámul? Hogy rosszul érzed magad közöttük?

— Nem tudom — suttogta a lány. Darth Gép a szemébe nézett.

— Jó — mondta egyszerűen, és kezének egy gyors mozdulatával izzó gömböt varázsolt elő a levegőből. Andrea felé nyújtotta. — Akkor pusztítsd el. Pusztíts el mindent.

Andrea nem felelt. Nézte, nézte a Darth Gép kezében izzó gömböt, de nem nyúlt érte.

— Vagy megtegyem neked én? — Darth Gép felállt, és dobásra lendítette a kezét.

— Ne! — kiáltotta ijedten Andrea.

A gömb szertefoszlott a levegőben. Darth Gép visszaereszkedett a lány mellé. Egy percig mindketten az alattuk nyüzsgő életet bámulták elgondolkodva. Andrea megborzongott.

— A harag — szólalt meg Darth Gép, — a Sötét Oldal kiváltsága. Ha enged neki az ember, óhatatlanul gonosszá válik, mint én.

— Te nem vagy gonosz — mondta halkán Andrea. — Csak annak mondd magad.

Darth Gép bólintott. — Igen, így van. De ha elhitem magammal, hogy gonosz vagyok, sokkal könnyebben megismerem a dolgok valódi természetét. A szeretet ugyanis képes arra, hogy ne engedje meglátni a visszásnak tetsző dolgokat. Ez az én módszerem.

Neked viszont meg kell majd találnod a magad módszerét. Az, hogy most nem engedted szabadjára a dühödöt, a bosszúvágyadat, jelentős előrelépés. Légy szemlélő, aki felülemelkedik a dolgokon. A bosszú mindig a múltból ered: ezért meg kell tanulnod elengedni a múltad.

— Nagyon nehéz lesz.

— Persze — mondta Darth Gép. — Egy szóval sem mondtam, hogy nem lesz az. — Fejével a város felé bökött. — Van ott valaki, akin még nem tetted túl magad.

— Van — mondta a lány.

— Hát akkor engedd el.

— Nem tudom.

— Akard. Akard elengedni.

— De hogyan?

— Gondolj arra, amit tőle kaptál. — Darth Gép rágyújtott. — Gondolj csak a jó dolgokra. — Andrea lehunyta a szemét. — Gondolj arra, mi volt benne a jó.

Csönd volt.

— És most — folytatta Darth Gép, — gondolj arra, amikor vége lett. Ahogyan vége lett, s ami azóta történt veled.

Andrea nem mondott semmit.

— Képzeld azt, hogy kívül állsz az eseményeken — suttogta a Jedi. — Nézd tárgyilagosan a dolgokat. Vége lett a világnak?

— Számomra igen — suttogta a lány.

— Nem, nem igaz — mondta Darth Gép. — Azóta is történtek veled jó dolgok; ha más nem is, legalább annyi, hogy engem megtaláltál.

— De...

— És tanultál belőle. Vagy nem?

Andrea nem felelt. A Jedi elgondolkodva bámulta a cigaretta izzó végét.

— Mit érzel az iránt, akitől tanulsz valami hasznosat? — kérdezte hirtelen.

— Megköszönöm neki — felelte a lány.

— És mit tanultál attól az embertől, ha lecupaszítod az érzelmeidet az iránta érzett dolgokról?

— Óvatosságot. — Andrea kinyitotta a szemét. — Óvatosabb lettem.

— És ez jó?

— Azt hiszem, igen. Igen.

— Akkor?

A lány lenézett a városra. — Nem tudnék ártani neki — mondta halkán. — Most már nem.

A Jedi elmosolyodott. Elnyomta cigijét, és átkarolta a lányt. — Elengeded őt — mondta. — Az egyik fal leomlott.

— Ha meg akarod találni magad, akkor folyamatosan úgy kell látnod a dolgokat, hogy mindenből le tudd szűrni a számodra fontos tanulságot. És soha, de soha nem szabad kapkodva döntened. Idő mindenre van, ezt jobb, ha mélyen megjegyzed. — Darth Gép az órájára nézett. — Ez itt — mutatta a lánynak, — egy relatív dolog nem létező mérőszervezete, egy viszonyítási

alap, aminek a karmikus szférákban nincs jelentősége. El kell fogadnod, hogy semmiről sem maradsz le egy hibás döntés miatt.

— Ezt nem értem.

— Megmagyarázom. — Darth Gép elgondolkodott. — Tegyük fel — mondta aztán, — hogy el akarsz utazni valahová. Kitalálok, hogy lemész a Balatonra. Szépen megtervezel mindent, összezsomagsz, aztán elindulsz. Úgy döntesz, hogy nem metróval, hanem villamossal mész a pályaudvarra, hiszen időben indultál el és van elég idő a vonat indulásáig. Aztán a villamos kisiklik, te ott állsz, messze a pályaudvartól, az idő vészesen fogy, és nem tudsz mit tenni. Nincs más járat a közelben, nincs pénzed taxira, satöbbi. Erre nekiállsz átkozni magad, hogy miért nem a megszokott úton, metróval mentél. Lekésed a vonatot.

— És?

— Pont ez az. És?

— Még mindig nem értem.

Darth Gép bólintott. — Persze. De ha egy ilyen helyzetben eszedbe jut, hogy véletlenül nincsenek, akkor nem fogod elátkozni magad a saját hülyeséged miatt. Ha elfogadod, hogy van egy felsőbbrendű hatalom, amely mindegyikünk lépéseit irányítja, akkor tudni fogod, hogy ebben az adott helyzetben ezek szerint mégsem kell leutaznod a Balatonra. Ha pedig mégiscsak, akkor a probléma úgymint megoldódik magától.

— Kezdem úgy látni, hogy az élet csak megoldásra váró problémákból áll — sóhajtotta a lány.

— Ebből áll — felelte Darth Gép. — Erről szól. Tanulni vagyunk itt, nem szórakozni.

— De a tanulás is lehet szórakoztató — mondta a lány.

— Ezért vagyunk mi mások — bólintott a gonosz Jedi. — Mert mi tudunk szórakozva tanulni. És tudjuk, mi miért történik.

— És ha mégis kitaláció az egész? — kételkedett a lány. — Soha nem gondoltál még arra, hogy semmi nem igaz? Hogy nincs élet a halál után, hogy Isten nem is létezik, csak áltatjuk magunkat?

Darth Gép bólintott. — Dehogynem. Ez is a tanulás része. Ezekre a kérdésekre keresi az ember egész életében a bizonyítékokat. Ezekre keresem én is.

— És találtál már?

— Igen — bólintott a Jedi. — Találtam. Elmesélem neked a történetünket, úgy, ahogy megígértem a Való Világban egyszer. Gyere!

Annak idején, amikor a világ még fiatal volt, és az emberiség történelme éppen csak elkezdődött, Isten még javában a Teremtéssel volt elfoglalva. Úgy látta, a legjobb, amit tehet, ha minden léleknek, melyet útjára indít, szabad akaratot enged a sokat emlegetett fix pontoknál történő döntésekben. Mindennek tehát, amit Ő teremtett, élőknek és életteleneknek egyaránt lelket adott, amely önálló akaratral rendelkezett, vagyis szabad volt.

Az Ősszülottek, az angyalok között volt egy, akit Androsnak neveztek. Andros Lucifer kíséretébe tartozott, azé az arkangyaléba, aki a fényt hozta el az embereknek. Lucifer és Andros sokat beszélgettek a világ és a Teremtés dolgairól, s hitük, mely Urukhoz láncolta őket, egyre inkább gyengült. S amikor Isten megteremtette az első embert, Ádámot, és minden szeretetét és figyelmét rá irányította, Lucifer fellázadt, s angyalait legközelebbivel kivettette a Mennyeországból, egyenest a pokolba.

A legerősebb angyalok, köztük Andros is, hűen szolgálták továbbra is őt. Mivel rengeteg tudást gyűjtöttek már össze az évszázadok alatt, Lucifer elnevezte őket Bölcseneknek, azaz görögül démonnak; s mert nem tudott belenyugodni Isten ítéletébe, elhatározta, hogy démonai által ott szegül ellene, ahol csak tud. A démonok feladatot kaptak: csábítsák el az emberek lelkeit, ébresszenek kételyt bennük s így gyengítsék Isten hatalmát a világ felett.

Andros egy napon tehát megtestesült a Való Világban: az emberek lányai és Isten angyalainak frigyéből született gonosz óriások, a Nephilimek egyike lett. A Nephilimek a világot

járva pusztítottak mindent, ami az útjukba került. Hatalmasok voltak, torzak, és végtelenül gonoszak. Egy napon aztán Isten belátta, hogy az emberek nem képesek legyőzni őket, és segítségül elküldte angyalainak seregét. Az emberek és az angyalok egyesült hadserege legyőzte és mind egy szálig kipusztította a Nephilimeket erről a világról.

A Nephilimek emlékét azóta is őrzi az emberiség mondáiban, meséiben. Hol sárkánynak nevezik őket, hol emberevő óriásnak, de mind-mind ők azok, a gonosz angyalok lelkeinek megtestesülései.

Andros visszatért tehát a pokolba, urához, Luciferhez, aki ismét új feladatot bízott rá. Ahogy az emberiség egyre inkább eláradt a Földön, létezett egy sziget, ahol különösen nagy kegyben és boldogságban élt a Másodszülött faj. A Gondviselés féltékenyen vigyázott rájuk, nehogy bajuk essék. Lucifer azt a parancsot adta Androsnak, hogy közönséges emberi testet magára öltve vegyüljön el a sziget lakói között, és aljas intrikákkal, cselszövésekkel bomlassza szét a kapcsolatokat, szerelmeket, az egész rendszert. Andros el is ment a szigetre, amit görögül Pyrrháának hívtak, s fővárosát Atlantisznak. Ott letelepedett, és várt.

Am Lucifer egyvalamire nem számított. Androsban felébredt a lelkiismeret, mert Nephilimként oly sokat pusztított, hogy megelégette a vér és a halál látványát. Ahelyett tehát, hogy teljesítette volna ura parancsát, nem csinált semmit. Magányosan élt Atlantiszon, virágkötőként dolgozott és nem barátkozott senkivel, hogy senkinek se ártson.

Lucifer haragra gerjedt. Egy napon aztán ismét nyíltan összecsapott az angyalok seregével. A csata során az egész sziget a tengerbe süllyedt, minden lakójával egyetemben. Andros testét egy ledőlő szobor zúzta össze, lelke pedig a pokol legsötétebb és legmélyebb bugyrába került, az örökre elkárhozott lelkek börtönébe.

Évszázadokon át itt raboskodott, lebegve a semmiben, erejétől és tudatától megfosztva, mígnem egy napon Lucifer úgy döntött, hogy ad neki még egy esélyt. Felhozta a démon a sötétségből, és ismét az emberek közé küldte, egy kis japán halászfaluba. Emlékeit Lucifer elvette, s kíváncsian figyelte, mit kezd magával a démon.

A démon pedig, nem emlékezve semmire, pusztán elemi gonosz ösztöneire hagyatkozva tizenhét évesen megölt három szamurájt, hogy elvehesse egyikük kardját; aztán megölt mindenkit a falujában s még fel is gyújtotta, hogy új életet kezdhessen, maga is szamurájként. A szigorú kasztrendszer ugyanis megtiltotta, hogy egy egyszerű halász fia katonaként éljen. A fiú tehát elpusztított mindenkit, aki ellene szólhatott volna. Később a Kvantóba, az Öt Tartományba ment, és beállt Tokugawa Iejaszu seregébe felderítőnek, és sokakat megölt, mígnem a szekigaharai ütközet során maga is életét veszítette.

S ekkor Isten közbeszólt. Lucifert megelőzve magához szólította Andros lelkét, s visszaadva emlékeit megmutatta neki, mekkora pusztítást s mennyi fájdalmat okozott eddig a Földön. A démon összetört a látottak súlya alatt, s kérte Istent, hogy hadd térjen végre haza a Mennysországba. De Isten elmondta neki, hogy előbb jóvá kell tennie az általa elkövetett bűnöket, s meg kell tanulnia újra tisztának lenni. S mert a démon lelke túlságosan erős volt, és túlságosan zavaros, Isten nyolc felé szakította, s nyolc testbe küldte el őt. Mind a nyolc rész magával vitt egy keveset a démon hatalmából, azzal a feladattal, hogy tanulás útján tisztítsa meg az erőt, s ha majd újra egyesülnek, újra angyalként léphesse át a Mennysországnak küszöbét. A nyolc lélek rész mind más és más emlékeket vitt magával az útra, s mellé a vágyat, hogy a többi megtalálja.

S most itt vannak mind, ebben az életben, a XXI. század küszöbén, egy zavaros és sokrétű világban, amely a végzete felé tart. Egyikük-másikuk kicsit előrébb tart, mint a többi, hiszen tudásuk a magukkal hozott emlékek erején alapszik. Van köztük, aki békés: ő az atlantiszi emlékekből táplálkozik. Van, aki vonzódik a késekhez: ő a japán életre emlékezik. Van, akit nem zavar a vér és a szétszaggatott testek látványa: ő még emlékszik a Nephilim-életre. És van, aki a szeretetben látja a reményt: ő az Istennel való találkozást tekinti vezérelvének.

S ha újra egyesülnek majd, angyallá lehetnek.

— Hát így történt — fejezte be Darth Gép a mesét. — És íme, itt történt — mutatott körbe a dombtetőn, az emléktábla tövében ücsörögve.

— S miért nem emlékszem én ezekre? — kérdezte Andrea.

— Azt hiszem, ahhoz a hipnózis kellene. — Darth Gép pillantása végigsímogatta a rétnek azt a pontját, ahol egykoron ő feküdt. — A te helyed is ott lesz — mutatta a lánynak. — ott, ahol az enyém volt. — Feltápáskodott, s felmászott az emléktábla kőből rakott kis falára. — Gyere — nyújtotta le a kezét a lánynak. — Nézd meg te is. Lásd azt, amit én látok!

S a lány felmászott mellé. Átkarolták egymást, a két lélek rész, akik egymásra találtak, és némán szemlélték a Való Világot.

Egy rétet láttak, s a réten túl fákat; azon túl pedig idehallották a falu életének halk zajait. Az Élet, a nagybetűs Élet ott terült el előttük, s ők boldogok voltak, hogy részt vehetnek benne. És Andrea sem érezte már olyan magányosnak magát, hiszen itt volt vele a gonosz Sith-lovag, akire mindig számíthatott; s itt volt vele az egész Világ, amelynek a része volt s ezáltal tulajdonosa is. És akkor, abban a pillanatban egy fényes csillag villant át az égbolton, s Darth Gép meglepődve kiáltott fel. Andrea érezte, ahogy a lelkük megmoccan, közeledik egymáshoz s végül egyesül; s valami olyan hatalmas boldogság öntötte el őket, hogy mindketten sírni kezdtek. Megölelték egymást, és a Jedi ereje átáramlott a lányba. S látták, ahogy a Teremtés létrehozta ezt a hatalmas csodát, ezt az ezerszínű, ezercélú létezést. Még sohasem pillantottak meg ehhez fogható csodát. Egyetlen pontva sűrítve kapták meg a Látás Képességét; s egyetlen pontról szemlélődve figyelték az egész Univerzum lüktetését. Aurájuk felizzott, egyévált, kiteljesedett. A Való Világ befogadta őket, elismerte hatalmukat, s ők is fejet hajtottak a Teremtés előtt. A Teremtő pedig így szólott akkor hozzájuk:

— **MENJETEK S EGYÜTT KERESSÉTEK TOVÁBB AZ UTAT** — mondta, s mindenhol az ő hangja szólt. — **LEGYŐZHETETLEN PÁROSSÁ TETTELEK TITEKET, DARTH GÉP ÉS DARTH BIANDREA. S AZ ÚT VÉGÉN, ÍGÉREM, MEGPIHENHETEK S BOLDGOK LESZTEK MAJD.**

S ahogy a nap lassan alábukott a fák mögé, ők némán útnak eredtek a Való Világ poros ösvényein az Élet felé.

S nem engedték el többé egymás kezét.

HARMADIK FEJEZET: DARTH BIANDREA KALANDOZÁSAI DARTH GÉP VILÁGÁBAN

Darth Gép, miután befejezte Darth BiAndrea Jedivé avatását, egy időre magára hagyta a lányt, már ha az ő esetükben szabad ezt így mondani.

— Mindig tudni fogom, merre vagy — mondta a Jedi búcsúzóul a lánynak. — S ha valami van, a mobilomon elérsz. — S a gonosz Sith-lovag köddé oszlott.

Darth BiAndrea egy darabig egyedül, ámde korántsem magányosan járta a világot, és ismerkedett új érzéseivel a Világ iránt. Egy napon aztán, amikor egyedül pihengetett az erdőben, meglátogatta őt a Názáreti Jézus, a Megváltó Kft. ügyvezető igazgatója.

Darth BiAndrea éppen tüzet rakni készült kis táborhelyén, amikor a Názáreti látványos égő csipkebokor-számát előadva megjelent a tisztás közepén, s otthonosan leült a tűzrakóhely mellé.

— Isten hoztunk — köszöntötte a Jedilány illedelmesen a Názáretit, majd tovább szöszmötölt a tűzzel.

— Beléd is, leányom — bókkolt neki az Ember Fia, és letörölgette az iménti belépőjétől kormos ábrázatát. Azután iszákjából némi mennyei mannat vett elő.

— Látom, estebédhez készülödsz — állapította meg bölcshez illően a tűzhelyhez készített kenyér és szalonna láttán. Darth BiAndrea bólintott. — Együnk hát! — A Názáreti szeme megvillant, s tűz máris pattogva égett.

— Azért jöttem el hozzád — mondta falatozás közben a Názáreti, — hogy megkérdezzek: lenne-e kedved nekem dolgozni ezentúl.

Darth BiAndrea megvonta a vállát. — Attól függ, miről van szó.

A Názáreti elmosolyodott.

— A párodról, Darth Gépről.

— Valami baj van vele?

A Názáreti felsóhajtott. — Kezd határozottan letérni arról az útról, melyet kijelöltem neki. Már semmibe veszi a Cég érdekeit, s nem az emberek megváltásával foglalkozik, hanem a maga lelki üdvével.

Darth BiAndrea ismét megvonta a vállát. — Hogy mivel foglalkozik, az az ő dolga. Egyébként: ha jól sejtem, én is egy olyan ember vagyok, akinek a lelki üdvéért Darth Gép alaposan megküzdött.

— De te az ő része vagy — emelte fel a mutatóujját a Názáreti. — Azzal, hogy rajtad segít, magának tesz jót.

— Nem hinném, hogy ennyire önző lenne. És persze, nem is tehet mást.

— Ideje lenne kívülállókkal foglalkoznia.

— Majd ha befejezte ezt a Könyvet — mondta a lány.

Hallgattak. A tűz barátságos ropogása megtöltötte az éjszakát.

— És van még valami — szólalt meg kis idő múlva a Názáreti.

— Igen?

— Lassan tisztáznod kell a *te* érzelmeidet vele kapcsolatban.

— Ugyanazt érzem, amit ő.

— A *te* érzelmeidről beszéltem. Azéről az entitáséről, ami ebben az életedben vagy.

Darth BiAndrea elhallgatott. Azután hirtelen eszébe jutott Darth Gép mosolya, és ő is elmosolyodott. — Szerelmes vagyok belé — mondta, a Názáreti pedig bólintott.

— Ő pedig másba szerelmes — jelentette ki.

— Az semmit nem jelent ezen a szinten. — Darth BiAndrea szeme odavillant a parázsba, és a tűz újult erővel kezdett lobogni. A Názáreti elismerően tapsolt. — A Földön élő népek egyetlen nyelve sem alkalmas arra, hogy kifejezzem, mit érzünk egymás iránt.

— Lehetséges — bólintott a Názáreti. — De jól van-e ez így? Nem lesz-e ebből később baj?

— Miféle baj?

— Ha egyikőtök elmegy például. Ha befejezi ezt az életet.

Darth BiAndrea széttárta kezeit.

— Ez az akkori pillanat problémája lesz. És én meg fogom oldani, biztos vagyok benne.

A Názáreti a lány szemébe mélyesztette megváltói tekintetét.

— Neked kell majd akkor folytatnod a munkáját. Ő fog előbb elmenni.

— Tudom — suttogta maga elé a Jedilány. — És folytatni fogom.

— Hmm... — morogta a Názáreti. — És az Andizmus?

Darth BiAndrea, mint oly sokan már ebben a történetben, fáradtan felsóhajtott.

— Az Andizmus — felelte, — alakítható hit. Nagyon könnyen idomul az új dolgokhoz. Nagyon egyszerűen és simán fogad el mindent, amit igaznak érez.

— És Darth Gépet igaznak érzed? — kérdezte a Názáreti.

— Te talán nem?

— Én olyannak érzem, amilyen ő érzi magát.

— És milyennek érzi magát éppen?

— Zavarosnak. Kaotikusnak. Amellett, amit hisz és vall, s amit elmond neked, még nem tisztázott le ő sem mindent magában.

— **EZÉRT VAN AZ, HOGY AMIT MOST CSINÁL, AZT ÚTKERESÉSNEK HÍVJUK** — szólt közbe valaki az égből.

— Lehetséges — bólintott a Názáreti. — De akkor milyen jogon oktat másokat?

— Az eddig megszerzett tudás jogán — felelte Darth BiAndrea. — Mert ő nem erősködik, nem akarja rákényszeríteni az akaratát másokra, csak elmondja, hogy hogyan látja a dolgokat. És onnantól kezdve a hallgatóság szíve joga, hogy elfogadja-e őt és tanait, vagy sem.

A Názáreti elgondolkodott ezen. Darth BiAndrea egy idő múlva felállt, és előkészítette hálósákját a lefekvéshez. Miután mindent elrendezett, megállt a Názáreti előtt.

— Csak annyit mondhatok: Darth Gép, ha nem is úgy néz ki néha, tudja, mit csinál. És abba nincs beleszólása senkinek, még nekem sem. Ha nem tetszik, egyszerűen odébbállok majd.

— Igen tudom: a szabad akarat. — A Názáreti feltápáskodott a tűztől, s kinyújtóztatta fáradt tagjait. — De akkor is: vigyázz! Ne engedd, hogy bármiféle sugallat vagy érzélem megszédítsen, s elrontsatok valamit. Annál sokkal többet jelent ez az egész.

— Nem hinném, hogy elronthatunk bármit is. A dolgok egyre tisztábban látszanak.

— Ennek örülök. — A Názáreti egyre halványabb lett. — S ha bármi az eszedbe jut, hívj fel. Isten áldása legyen rajtad, leányom! — Ezzel eltűnt a Jedilány szeme elől.

87. MEGVÁLTOLÓGIA: Mivel tagadhatatlan tény, hogy Jézus történelmi személyiség volt, még a legateistább lelkeknek is el kell ismernie, hogy valamit sejtene kellett a Való Világból. Persze rengeteg ellenérv is szól vele kapcsolatban arról, hogy ha valóban a Isten fia volt, akkor mi szüksége volt azokra a csipcsup csodatételekre, mint például a víz borrá változtatása, meg a Mennybemenetel.

Másnap Darth BiAndrea, a Kettős Lelkületű nekiállt, és gyakorolt egy kicsit mindkét fénykardjával. Unalmában akkora tudásra tett szert, hogy nekimehetett volna akár a földi országok bármelyik hadseregének; de tudta, hogy még ez is kevés ahhoz, hogy az álombéli rét falait ledöntse. A technikai tudása tökéletes volt; ám hiányzott még a háttér hozzá, amely erőssé teszi majd a falak ellen.

És hiányzott neki lélekpárja, aki éppen Fotóshop Móninál tette tiszteletét ezekben a percekben.

— Darth, gyere vissza hozzám! — kiáltotta a lány, s leroskadt az erdő közepén. Ereje elhagyta, s végtelenül szomorú lett.

De Darth Gép ekkor, noha meghallotta a kiáltást, és neki is nagyon hiányzott a Jedilány, tudta, hogy nem szabad azonnal rohannia hozzá. A lánynak meg kell tanulnia egyedül maradni, ha a szükség úgy hozza. Darth Gép nem lehetett ott vele mindenhol. A következő lépés az volt, hogy Darth BiAndrea egyedül is képes legyen mindkettőjük nevében dönteni.

Darth Gép tehát visszafordult imádott Mónijához, és szerelmes szavakkal elringatta kedvesét.

Eközben Darth el Hálát befejezte a középfokú székelkapu-faragó tanfolyamot, s eredményes, sőt, kiváló vizsgát tett a tanfolyami vizsgabizottság színe előtt. Miután ezáltal megtette az első sikeres lépést maga elé kitűzött céljának elérése érdekében, az arabus Jedi visszatért a Földre, egyenes Darth BiAndrea mellett testesülve meg.

— Örömmel látom, hogy már te is Jedi-lovag lenni, a Sith-fajtából — hajtott térdet az arab a lány előtt. — Most már hárman keresni együtt az Utat.

— Én is örülök, hogy visszajöttél — felelte illedelmesen a lány. — Ha majd Darth Gép barátunk is itt lesz, akkor talán olyanok leszünk, mint az egykori Nagy Hármas.

— Miért, kik lenni azok?

— Akikkel Darth Gép elindult a felénk vezető úton: Pumpa és Finna Viki, Darth barátai.

— Még nem sokat hallani róluk.

— Persze, mert te még nem ismerted őt az *Ízlések* korából. — Darth BiAndrea hirtelen játékosan előrántotta egyik fénykardját, és csuklóból lecsapta Darth el Hálát jobb kezét. — Vívjunk! — lihegte diadalmasan. — Mérjük össze Erőnket!

Darth el Hálát rosszalóan hajolt le levágott kézfejeért. Egyetlen mozdulattal a helyére illesztette a végtagot, és megfenyegette a Jedilányt mutatóujjával. — Nagyon vicces, mondhatni. Inkább azon törjük a fejünket, mit csinálni mi ketten, amíg Mesterünk vissza nem térni a kedvesétől.

Darth BiAndrea eltette a fegyvert. — Talán térítsünk meg egy-két lelket, hogy a Názáreti is boldog legyen.

Darth el Hálát vállat vont. — Tőlünk! De inkább: előbb ismerni meg téged. Előbb menni el a rétre, és ledönteni néhány falat, nem?

A lány elkomorult. — Azzal inkább megvárnám Darth Gépet. Ő biztosan segíthet, ha bajba kerülök.

Így hát vártak egy darabig.
De Darth Gép nem került elő.

— Valamit tennünk kellene — mondta akkor Darth el Hálát. — Itt tétlenkedünk, a világ meg tele lenni boldogtalan emberek. Váltani meg őket, Jedilányka, vagy legalább próbálni meg.

— Én nem szerződtem le a Céggel — mentegetőzött Darth BiAndrea. — Azt csinállok, amit akarok. — Az égre pillantott. — És már tudom is, mi lesz az.

Lehunyta a szemét, és köddé oszlott.

Darth el Hálát néhány másodperc múlva kelleetlenül követte.

Darth el Hálát a Kutya-hegyi rét szélén találta meg a Jedilányt. Darth BiAndrea ott üldögélt Darth Gép kedvenc sátrazóhelyének tűzrakóhelye mellett, és egy nagy halom fénykép volt a kezében.

— Te meg mit csinálni? — érdeklődött az arabus Jedi.

— Kutakodom a múltunkban — felelte a lány könnyedén. — Hátha találok valamit, amivel segíthetek magunkon.

— De nem lesz-e ezért dühös rád a mi Mesterünk? — aggodalmaskodott az arab.

Darth BiAndrea felpillantott a fényképek közül. — Amit neki szabad, azt nekem is. És lehet, hogy én meglátok olyasmit, amit ő nem; mert az emlékek láttán elködösülhet a gondolkodása. — Egy pillanatra elhallgatott, aztán egy képet nyújtott Darth el Hálát felé. — Nézd meg például ezt!

Az arab megnézte.

— Ez valahol a Vértesben készült — mondta a lánynak. — A Mester felesége táncol a végtelen bauxitmezőkön. Mi lenni vele?

— Szép — mondta egyszerűen Darth BiAndrea, és tovább nézegette a képeket.

— És ez? — nézett föl megint.

— A dömösi táborhelyen lenni — mondta Darth el Hálát. — Ó, még kilencvenhétben. Itt még nagyon szeretni egymást; nézd, ahogy Eszterke Darth Gépet ölelni!

A Jedilány nem mondott semmit.

— Ez meg a Bükkben lenni, amikor a Mester kifecamítani bal bokáját. Akkor nagyon hideg lenni a túrázáshoz, mégis csak mentek, mentek tovább — nézegette egyre növekvő kíváncsisággal az arab a képeket.

— Itt meg az ország legmagasabb pontján leledzeni — mutatta, — az ott Pumpa meg az ő akkori párja; s Eszterke meg a Mester. Azon a túrán ők nagyon boldogok lenni.

— És ez?

— Ó, ez lenni a Mester egyik kedvenc képe. — Az arab kényelmetlenül fészkelődött. — Eszterke itt már huszonhárom éves lenni és feleség lenni. Szép, ugye?

— Az. — Darth BiAndrea figyelmesen szemlélte a képet. — De nézd csak meg jobban: mennyire más itt, mint a korábbi képeken! Megváltozott, nem?

— Lehet — felelte Darth el Hálát.

A következő néhány kép mind Darth Gép nászútján készült.

— Ez meg Kutya-hegy, nem? — nézte Darth BiAndrea meglepetten. — Ahol most vagyunk. Ez is egy régebbi fotó.

Abból a képből különös erő sugárzott. Szemmel láthatóan napnyugtakor készült; az ég mélykékjé aranyló felhők tarkították. A kép közepén Eszterke állt, égnek emelt karokkal, s csak a körvonalai látszottak az esti félhomályban.

— Mennyi életöröm van ebben a képben — mondta halkan a Jedilány. — Hová tűnt mindez?

— Magával vitte mindet — mondta ugyanolyan halkan Darth el Hálát. — Magával vitte, amikor elmenni a Mestertől.

— S hogyan fogja visszakapni?

— Talán ha találni valakit, aki ugyanolyan fontos lenni majd a számára, mint Eszterke volt. — Az arabus Jedi felsóhajtott. — Reméljük, hogy ez a Móni lenni az.

— Hát ez meg ki? — nézett egy újabb képre Darth BiAndrea. — Nézd csak!

Darth el Hálát megszemlélte a képet. — Na, ő lenni Finna. A Mester itt még csak tizenhat éves lenni. Ez is ő lenni, itt a sátorban — mutatott a következő képre.

— Mennyire más volt ő, mint Eszterke! — csodálkozott a Jedilány. — S mégis: ha jól tudom, szinte pontosan ugyanúgy lett vége mindkettőnek.

— Egyszer mondani is a Mester, hogy lehet, őbenne lenni a hiba.

— Majd kiderül — mondta a lány. Egy újabb ismeretlen lány következett.

— Ő Hedviga, a székelyek lánya — magyarázta Darth el Hálát. — Őt hagyni ott Darth Gép Eszterke miatt. Ő nagyon sokáig szerelmes lenni a Mesterbe, miután szakítani vele.

Egy újabb kép következett; ezt a Jedilány nagyon alaposan megnézte. Ez is Eszterkét ábrázolta.

— Ez volt a legjellemzőbb rá — mondta akkor Darth Gép, ahogy hirtelen megtestesült a lány háta mögött.

— Mester! — kiáltotta Darth el Hálát, és meghajolt. De Darth Gép ügyet sem vetett rá.

— Az egyik kezében cigaretta, a másikban sör — folytatta. Darth BiAndrea némán nézte a képet. — És közben mosolyog a világon.

— Mi volt a baj? — kérdezte suttogva a Jedilány. Darth Gép leült mellé, és szórakozottan turkált a képek között.

— Nem tudom — felelte. — Még mindig nem tudom. Csak azt érzem egyre határozottabban, hogy így van jól. Mindketten nagyon sokat tanultunk a másiktól.

— Akkor?

— Nehéz erre felelni, kedves. — Darth Gép előkotort taktikai mellénye zsebéből egy cigarettát, s rágyújtott. — Pedig ez is az útkeresés része.

— Mit adtál te neki? — kérdezte Darth BiAndrea. Darth Gép elgondolkodott.

— Azt hiszem, egy egészen másfajta életet, mint amelyet addig élt — emlékezett vissza. — Ahogyan én elkezdődtem neki, úgy értek véget az átfüvezett éjszakák, a sosem-tudni-hol-alszom-majd-bulik, a bizonytalanság és a hajnali megbánások.

— Hajnali megbánások?

— Amikor hajnalban felébred az ember, és rádöbben, hogy ki mellett fekszik.

— Értem.

— Azután összeköltöztünk, és sokáig boldogok voltunk. S akkor megcsaltam őt, mert megijedtem az új dolgok intenzitásától. Sok volt nekem egyszerre mindez: elköltözni otthonról, a saját keresetemből élni, s eltartani a másikat. Néha már hónap közepén sem volt pénzünk, s az albérletet fizetni kellett, a számlákat fizetni kellett, és ennünk is kellett. Nehéz idők voltak azok.

— Mégis boldogok voltatok.

— Miután túlestünk ezen a dolgon, igen.

— Hogyan történt?

Darth Gép felsóhajtott. (Darth el Hálát megvakargatta szőrös mellkasát.)

— Ahol akkoriban dolgoztam, volt egy lány. Gabinak hívták. Pénztáros volt. Sokáig kerülgettük egymást, játszadoztunk egymással, barátoktunk. Egy idő múlva úgy éreztem, hogy szerelmes vagyok belé; főleg, amikor ő közölte az egyik reggelen, hogy szeret.

Mindketten tudtuk, hogy nem lenne jó és hosszú az a kapcsolat, annyira különbözőek voltunk. Nekem ráadásul ott volt Eszterke. Mégis, munka után együtt sétáltunk a városban, kézenfogva, és én boldog voltam vele. Eszterkébe vetett hitem megingott, s ebben a lányban kezdtem hinni.

Aznap, amikor Gabival lefeküdtem — pont a születésnapomon — mindent elmondtam Eszternek.

Ő másnap elment sátorozni egyedül az erdőbe. Tudtam, éreztem, hogy bosszút fog állni; de csak most, amikor elváltunk egymástól, mondta meg, hogy aznap ő is lefeküdt egy vadidegennel, csak hogy velem tudjon maradni.

— A bosszú... — mondta Darth BiAndrea.

— Igen, a bosszú — bólintott Darth Gép. — Aztán ő nem mondta el nekem, hogy mi történt, de én akkor is tudtam; és életemben először úgy döntöttem: nem baj. Bosszút állt, kibírta, kibírtam, s minden mehet tovább. Szakítottam Gabival, s együtt maradtunk.

— Talán ott kezdődtek a bajok — mondta a Jedilány.

— Lehet. Teltek az évek, eljött kilencvennyolc tavasza, amikor megismertem Pepét, a Drogost. Együtt dolgoztam vele, s minden alkalommal füvet vagy heroint szívtunk. Később egyre többet járt fel hozzánk (akkor már a Kanizsai utcában laktunk), s eleinte Eszter is velünk együtt mulatott.

Ám egyre gyakrabban hangoztatta azt is, hogy nem tetszik neki a dolog. Nem Pepe és Joci ellen volt kifogása, mert hamar jó barátok lettek vele is. Jocit kimondottan szerette. Azt kifogásolta, amit én csináltam. Utólag visszaemlékezve igaza volt. Nem hittem neki.

— Mit nem hittél el?

— Hogy a drogtól vagyok olyan, amilyen — felelte Darth Gép. — A drog elképzelhetetlen módon passzolt az akkori világvilágképembe. Én *Cool* voltam, Jófej, és mindenki más, aki nem szívott, hülye. Amikor Eszter először figyelmeztetett, hogy pontosan tudja, mi történik velem, mert ő már átesett egyszer ezen az egészen, oda sem figyeltem rá. Pedig azt is megmondta előre, hogy ott fog hagyni, ha nem hagyok fel a drogozással.

S mire észbe kaptam, és felhagytam vele, már túl késő volt. Az apró-cseprő problémák összegyűltek a feleségem lelkében, s ő elfordult tőlem. Beleszeretett valakibe a munkahelyén, s elhagyott engem. Az egyedüli rossz az volt az egészben, hogy pont akkor, amikor én végre hinni kezdtem neki, és abbahagytam a drogozást. Pénzügyileg is pont rendbejöttünk volna — akkor kerültem a Skálába. S tartottam magam a fogadalmamhoz, mert nem csaltam meg többet, holott számos alkalom adódott rá.

— Szeretted?

— Akkor lettem belé igazán szerelmes. Akkor fogtam fel, mi mindent eltűrt tőlem, miattam, s hogy mekkora erő kellett hozzá, hogy velem maradjon.

— Még most is szereted, ugye? — A Jedilány megszorította lélekpárja kezét. Darth Gép elnézett valahová a rét felé az alkonyatban; s odaképzelte Eszterkét, ahogy ott áll a lemenő nap fényében, s kezeit kitarja az ég felé, mint azon a képen.

— A szerelem — mondta kis idő múlva a Jedi, — elmúlik. Mindig elmúlik. Egy kapcsolat akkor életképes, ha a szerelem időben át tud alakulni kölcsönös szeretetté és megbecsülésé. Ez Eszterke részéről nem működött. Ezért lett vége. Egyikünk sem hibázott nagyobb, mint a másik, hacsak azzal nem, hogy egyikünk sem hitt már a másikban.

Igen, szeretem. És szeretni fogom, míg világ a világ, s míg vissza nem kerülök oda, ahonnan egykor lehajítottak erre a sárfatálra. Szeretem ugyanúgy, mint ahogy valamennyit szerettem, aki csak az utamba került; s ha mégis jobban náluk, hát akkor az az együtt töltött évek miatt van, s amiatt, hogy ő volt az első olyan, akit felnőttként szerettem. Tudod, mekkora dolog kimondani azt: a feleségem volt? A feleségem!

Darth BiAndrea nem mondott semmit. Darth el Hálát némán bámulta a rét egy pontját.

A pillanat elmúlt.

— S mikor téged megismertelek — szólalt meg halkán Darth Gép, — s eltelt némi idő, azt hiszem, belédszerettem.

A Jedilány bólintott. — Tudom.

— Ugyanúgy, ahogy Emesét is szerettem — folytatta a gonosz Jedi. — Szerelmes voltam beléd. Csak fellángolás volt, de erősebb, mint amit Gyufa iránt éreztem. És gyakran anyáztam, mert nem tudtam, mit tegyek. Emlékszel, mikor végre hazajöttél Spanyolhonból, és bejöttél

hozzám a Skálába? Ott álltunk az utcán, a személyzeti bejárat előtt, s én tréfásan megjegyztem, hogy kettőtök — vagyis Gyufa és te — közül te hiányoztál jobban. Erre elnéztél valamerre, s azt felelted: sajnálom. De azt hiszem, mindketten tudtuk, hogy komolyan mondtam, amit mondtam. És te nem tudtál a szemembe nézni.

Darth BiAndrea elmosolyodott.

— Akkor én is elmondok valamit — felelte. — Akkoriban ennyi kellett volna csak — mutatta az ujjaival, — hogy elvegyeiek Gyufától. De nem tettem, mert volt már olyan, aki miattam hagyta el őt, noha én nem is tudtam a dologról. Szerettelek, Mester, ugyanúgy, ahogy te engem. De most már én is tudom, hogy mi volt ennek az oka.

Az éjszaka lassan elborított mindent. A lemenő nap utolsó fénysugara aranszínűre festette a felhők alját, s mélykékre az eget. Darth Gép egyszer csak fájdalmasan felkiáltott, és felpattant a földről. A Jedilány vele tartott, s az arab is. Mindannyian arrafelé néztek, amerre Darth Gép mutatott. S láss csodát! a régi fénykép megelevenedett: Eszterke karcsú sziluettje ott állt égnek emelt karokkal a Kutya-hegyi rét közepén, boldogan, életerősen, mintha az azóta eltelt napok, hetek, hónapok sohasem léteztek volna, s Darth Gép nem is lenne, csak Mászógép; az a Mászógép, aki akkor volt, a fénykép készülte idején, fiatal, erős, és boldog.

Boldog, mert szereti Eszterkét s Eszterke viszontszereti őt. Boldog, mert nincs még Pepe, nincs drog, nincsenek problémák; semmi nincs, ami közékük állhat. S még nem rontott el semmit, és mert még azt hiszi, hogy ők ketten, Mászógép és a felesége örökre együtt lesznek, míg világ a világ.

Aztán a kép lassan szétfoslott a három Sith-lovag szeme előtt, s ők visszaültek a tűzhöz. A Múlt árnyéka lassan visszahúzódott szívükről, s visszafordultak megint a Jelen felé.

De mindhárman örökre megjegyezték maguknak ezt a pillanatot.

88. IKONOLÓGIA: Van valami igazság azoknak a bennszülött törzseknek a hitében, akik azt vallják, hogy a fényképezőgép ellopja lelkük egy darabkáját. A fényképeken rögzített pillanatnyi valóság szinte egyenértékű az időutazással, hiszen a múltból jön és képes felidézni, újból előhozni az adott pillanatot kísérő jelenségeket, úgymint: hangulat, öröm, bánat, stb.

Éppen ezért veszélyes dolog a fényképezés. Könnyen előfordulhat, hogy az adott pillanatban rögzített valóságdarabka éppen az ellenkezőjét hozza majd ki a szemlélőből néhány év múlva, mint amit szeretne.

NEGYEDIK FEJEZET: HOGYAN GYŐZTE LE DARTH GÉP ÉS DARTH BIANDREA A NEPHILIMET

Egy gyönyörű nyári reggelen a három gonosz Jedi együtt baktatott a Való Világnak azon a részén, amit az emberek Nagy-Hárs-hegynek neveznek. Darth Gép másik kedvenc bivakhelye, a Kaán-kilátó, vagy népszerűbb nevén: a Pagoda felé tartottak.

Hogy, hogy nem, szóba kerültek Darth Gép munkahelyi problémái.

Tudni kell ehhez, hogy Darth Gép az emberek által ismert világban biztonsági őrként tevékenykedik. 1999. márciusától augusztusig a Budai Skálában teljesített szolgálatot, mint a rendészet vezetője.

Ez az öt hónap szintén meghatározó befolyást gyakorolt Darth Gép lelkivilágának alakulására. Új barátai kerültek ki a rendészek közül, s innen, az áruházból került ki új szerelme, Fotóshop Móni is.

— És mik azok a problémák? — kérdezte Darth BiAndrea a gonosz Jeditől.

Darth Gép alattomos pillantást vetett rá. — Ne mondd, hogy nem tudod. — A Jedilány ártatlanul pislogott. — Már akkor tudtad, amikor először említettem neked. Meg is jegyezted akkor: hogyan kaphatsz el másokat, amikor te is lopsz?

Darth BiAndrea hallgatott. Hagyta, hadd mesélje el lélekpárja magától az egészet.

— Tudod — kezdte Darth Gép, — azért lettem őr, mert a Rendőrségen kívül ez volt az egyetlen olyan szakma, amely hatalmat adott az emberek felett. Azóta persze rá kellett jönnöm, hogy ez a hatalom látszólagos: nem a szakmától függ, hanem attól a személytől, aki alkalmazza.

Később, amikor feljebb nőtem, a hivatástudat is jelentkezett. Éppen a Finna utáni időszakomat éltem, a maga ki-tudja-hol-alszom-ma-bulizós hangulatával és a sok, név nélküli, idegen lánytesttel, akiket csak a kéj kedvéért öleltem. Üres voltam és csalódott: nem volt senkim és semmim a barátaimon kívül. Akkor történt az az ominózus eset a végével és a csőre töltött pisztollyal, amiről már meséltem egyszer az *Ízlések*-ben.

— Emlékszem.

— Nos, öt éve öröködöm, rengeteg céget végigjártam már, de tavalyig soha, sehol nem loptam el semmit. Én voltam a becsület bajnoka, az igaz, hű lovag, aki nem lopna a gazdától. Csúnin voltam, szamuráj, aki feltétlen hűséggel tartozik a hűbérura felé.

Aztán rá kellett jönnöm, hogy mindenki más jobban él, mint én. A kollegáim, akik jóval tapasztaltabbak voltak nálam, mindig, minden helyen kihasználták a kínálkozó lehetőségeket, és bizniszeltek, amivel csak lehetett. És akkor keseregve figyeltem, hogy nekik mindig van cigijük, mindig van inni pénzük, és mindig el tudnak menni moziba a barátnőjükkel, még hó végén is.

És én is lopni meg üzletelgetni kezdtem. Ez az utolsó hely, a Skála ébresztett rá arra, hogy ha mindenki, tényleg, még az áruházigazgató is lop, akkor miért pont én maradjak ki belőle. És nem is maradtam ki belőle. Hogy hová fejlődött mindez, annak nagyon szép példáját láthattad azzal a tollal, ha még emlékszel rá.

És az utolsó napokra, amikor biztos volt, hogy el kell mennünk innen a Skálából, és olyan sokat és sokszor ittam, megcsömörlöttem magamtól. Nem mentem bele, amikor a kollégáim akciózni hívtak zárás után az emeletre: úgy döntöttem, ismét a régi leszek, és nem viszek el onnan még egy rohadt tollat sem. Így is lett.

— De előtte nem sokkal még szétloptad magad. Kabát, sapka, póló, walkman... — sorolta Darth BiAndrea.

— Igen, igen, ne is mondd... — mondta Darth Gép. — Azok még... hogy is mondjam: becsúsztak. De ennek már vége.

— Csak nem felébredt a lelkiismereted?

— De igen, felébredt. És azóta a tolvajokat is más szemmel nézem.

— Hogyan?

— Hát, azt hiszem, nem a lopás ténye a lényeges, hanem az indokok. Olvastad a Nyomorultakat? Jean Valjean ébresztett rá először erre.

— Erről mintha már beszéltél volna.

— Igen, de más beszélni egy dologról, és más aszerint cselekedni, amit vallunk róla. A közérzetre gondolsz, ugye?

— Arra.

— Igen, ott fordult először velem elő olyan, hogy láttam: van, aki azért lop, mert éhes. Az a néni két zsemlét meg egy liter tejet rakott el, és én nem szóltam senkinek. Nem azért, mert idős volt. Ha ugyanaz a néni egy üveg pálinkát dug a szatyrába, vagy esetleg egy drágább parfümöt, gondolkodás nélkül feljelentem. De ő ennivalót lopott, és abból is a legelemibbet; ezért engedtem el.

— Azt hiszem, helyesen tetted. — A Jedilány rámosolygott Darth Gépre.

— Én is azt hiszem. De ha azt nézed, hogy a néni esetleg mindennap megcsinálja ezt, és az év végén a hiány értéke jóval meghaladja a kálót (az előre tervbe vett hiány összegét), és a különbözetet a dolgozók fizetéséből vonják le: ugye, nem is olyan egyszerű ez az egész?

— És akkor mit tehetsz az ilyenek ellen?

Darth Gép bizonytalanul vállat vont.

— Nem tudom. Talán csak annyit, hogy félrehívom az ilyen nénit, és megkérem, hogy ne csinálja. Vagy ne jöjjön többet ide.

— Ezzel nem oldod meg a problémát — figyelmeztette a lány a Jedit.

— Tudom. De mi mást tehetnék? A másik megoldás talán az, hogy otthagynom az örökösödést: de ez csak annyit jelentene, hogy nem akarok tudomást venni a problémáról. Mert meg ez sem szüntethetné.

Egy újabb kanyar után a Jedik szeme előtt feltűnt a hegytető, s rajta útjuk végcélja, a Pagoda. Elhallgattak, mert meredek kaptató következett, s felfelé menet közben fárasztó a beszéd.

A Pagoda magas volt. Kőpillérek nyugvó faalkotmány, amely kiemelkedik az erdő fái közül. A tetejében, ott, ahol Darth Gép aludni szokott, szinte mindig fúj a szél. A kilátó teteje csúcsos: innen kapta, még Mászógép bácsitól a "Pagoda" nevet.

A Jedik megálltak a tövében.

— Eszterke utálta ezt a helyet — nézett fel a kilátóra Darth Gép. — S én mennyire szerettem mindig is!

— Miért utálta? — kérdezte Darth BiAndrea.

— Mert csak rossz élményei fűződtek hozzá. Egyszer télen — mesélte Darth Gép, — az én surranómban kellett megtennie a felfelé vezető utat. Annak meg tükörsima volt a talpa, az út pedig jeges volt. Ha megtett végre egy lépést előre, kettőt visszacsúszott.

Meg itt feküdtünk bele egyszer a hangyabolyba is: na az volt a nem semmi. És folyton fázott, meg nyivákkolt, meg elaludta a derekát...

— Jó, jó, elég már — vágott közbe Darth BiAndrea. — Tulajdonképpen: jól éreztétek magatokat ti az erdőben?

Darth Gép elgondolkodott.

— Voltaképpen: nem tudom — mondta aztán. — Annál önzőbb voltam, hogy észrevegyem: engednem kell. Azt hittem, ha én jólérezem magam, akkor a másik is. Ma már persze tudom, hogy ez nem így van.

— És Mónival hogy állsz? Neki engedni fogsz?

— Már nem nyalom meg a cigit rágyújtás előtt, mint régen.

— És?

— Tudod, mekkora eredmény ez? Még ha nem is túl fontos dolog. De mivel ő nem szereti, leszoktam róla.

— Értem — vigyorgott a Jedilány.

— És mindig megkérdézem tőle: mihez lenne kedve, mit csináljunk — folytatta Darth Gép. — És nem húzom a számat, és nem erőlködöm, hogy ne, ha éppen nekem pont ahhoz nincs kedvem. És nem változtatgatom ötpercenként a hangulatomat, mint régen; s legfőképpen: nem várom el, hogy mindig hozzám igazodjon. Igyekszem én igazodni őhozá. És...

És akkor Hexameron megjelent előttük.

Az Istenek Istene vakító lángoszlop képében testesült meg a Pagoda előtti kis tisztáson. A Jedik első reakcióként egyszerre rántották elő fénykardjaikat, majd, amikor felismerték Urukát, sürgősen el is tették a fegyvereket s térdre borultak.

— Szervusztok, halandók — köszöntötte őket az Univerzum Ura. Lángtestével sikeresen porrá égetett egy-két közeli bokrot és a "Tüzet rakni tilos!"-táblát.

A Jedik nem merték tekintetüket az Istenre emelni.

— No, ne féljetek már — barátságoskodott Hexameron. — Azért jöttem, hogy útmutatást adjak a Kettőnek a Nyolcból, s hogy magánbeszélgetésre invitáljam azt, amelyiket Darth el Hálátnak neveztek. Neki más feladatot szánok.

— Én lenni az, Uram — rebegte Darth el Hálát alázatosan. Hexameron szeme odavillant, és Darth el Hálát hirtelen sajtos rolóvá változott.

A másik kettő gyanakodva és rémülten figyelte.

— Nyugi, nincs semmi baja — nyugtatta meg őket az Isten. — De többé nem fog szerepelni ebben a Könyvben igazi alakjában. Nincs már rá szükség. — Hexameron megköszörülte a torkát. — Halljátok hát szavaim: Ti, akik Kettő vagytok a Nyolcból, aki végül is Egy; ti lesztok azok, akik beteljesítitek Andros, az angyal sorsát. El kell mennetek téren és időn keresztül a Világ Kezdetére, szerdai napra, nagyjából teaidőben, és megküzdönetek az ott élő gonosszal.

— És ki lesz az a gonosz, Uram? — kérdezte Darth Gép.

Az Isten elmosolyodott. — Meg fogod ismerni, amint meglátod. De nem szabad majd félned, fiam, bármennyire rút is lesz az a szörnyeteg. S most menjete: ha küzdelmetek sikerrel jár, ennek a Könyvnek is vége lesz.

— És ha veszítünk? — kérdezte Darth BiAndrea. Hexameron lenézett rá.

— Akkor Andros örökre elveszti a reményt, hogy hazatérhet egyszer a Mennysországba. Nem veszíthettek. Magatokért fogtok küzdeni. — S ezzel az Isten eltestetlenült, és nem is került többé elő ebben a történetben. A sajtos rolót magával vitte.

89. PÉKSÜTEMÉNYOLÓGIA: Minden péksütemények közül a sajtos roló hasonlít leginkább az emberi lényekre.

Külseje kemény, átláthatatlan, és csavaros. Belseje lágy, krémszerű anyaggal van megtöltve; de, akárcsak az emberi lényeknél, ha figyelembe vesszük a "nem a külső, hanem a belső számít"-elvét, észre kell vennünk, hogy pont ez a sajtos roló lényege. A külső héj minden pékbolt esetében egyforma, de a töltelék íze, összetétele mindig változik.

Éppen ezért, amikor Darth Gép sajtos rolót falatozik, mindig eszébe jut, hogy ez olyan, mintha embert enne.

Darth Gép, ahogy ismét beborította őket a sötétség, felemelte a fejét, és a lányra nézett.
— De vajon hogyan jutunk oda? S hogyan jövünk majd vissza?

Hirtelen, mintegy válaszként a Jedi kérdésére, forgósél támadt. A táncoló falevelek körbefogták a két parányi embert, és felemelték a levegőbe: azok hiába tiltakoztak kézzel-lábbal, nem tehettek semmit a vihar ereje ellen. — Teremtőm! — kiáltotta Darth Gép rémülten. — **TESSÉK** — jött a válasz a fellegekből. — Mi lesz velünk? — kiabálta Darth Gép. — Hová megyünk?

— **BÍZZ AZ ISTENEKBEN** — felelte a hang, s elhallgatott.

Őrjítő száguldás vette kezdetét. A szél kavarta porfelhő elnyelte a Való Világot, de cserébe mindenféle képet vetített a két gonosz Jedi elé.

Attila tűnt fel egy pillanatra, oldalán menyasszonyi ruhában Finnával. Aztán hirtelen egy hatalmas, izzó fénykard kettévágta a képet, s a távolból gonosz kacaj hallatszott. Aztán meg Darth BiAndreát látták meg, amint kettéoszlik, két egyforma részre, s önmaga magának esik. A négy fénykard eszeveszett küzdelemben alkotott egy egész fénykört. Valami felvillant, s a kép füstté lett. Azután a Nyolcas Szám bukkant elő a semmiből, és oldalára dőlt, ilyenformán:

— Nézd! — üvöltötte Darth Gép a lánynak. — A Nyolcas! A Végtelen jele! — Darth BiAndrea bólogatott: a szája tele volt porral.

Ez a kép is szertefoszlott. A körülöttük tomboló szél egyre erőteljesebben dobálta őket, s egyre több porral bombázta testüket. A ruha szétszakadozott rajtuk, foszlányait a vihar messzire hajította. Mindketten felüvöltöttek a fájdalomtól, ahogy a por a puszta húsukba mart; itt-ott már véresek voltak. Darth Gép elkerekedett szemmel figyelte saját testét, ahogy a por lemarja róla a húst; s látta, hogy Darth BiAndrea is ugyanúgy szenved, ahogyan ő.

— Meghalunk! — kiabálta neki a lány, de a hangját elnyomta a vihar.

S akkor a csontjaik is porrá lettek. A vihar bömbölése mindent elnyomott.

Attila és Andrea egyszerre tértek magukhoz.

Varázslatba illő tájon feküdtek a fűben. A Nap tisztán és fiatalon ragyogott le rájuk. Jobbra tőlük egy kristálytisztá tó vize csillogott a fényben; balra és a hátuk mögött hegyek hosszú sora kígyózott a végtelenbe. Annyira tiszta volt az egész, annyira ragyogó, mintha csak valami tájkép lenne.

Attila felült és körülnézett.

Andrea szintén.

Csönd volt. Döbbenet bámultak egymásra.

Szárnyaik voltak. Mindkettőjüknek.

— Azt hiszem... — szólalt meg Attila, de elhallgatott. Andrea felállt, és széttárta szárnyait. A látvány leírhatatlan volt: gyönyörű, szereteteli és ugyanakkor végtelen erőt sugárzó.

— Angyalok vagyunk megint — mondta Andrea. — Ismét azok vagyunk, akik egykor. — Kinyújtotta a kezét Attila felé; s a fiú megszorította. Néma áhítattal kaptak szárnyra, egyenesen a Nap felé repülve.

Az odalent álló emberek eltakarták szemüket a Nap sugarai elől, úgy néztek a két angyal után. — Talán őket küldte el az Úr, hogy megmentse a világot? — kérdezte egyikük. — Talán ők legyőzik a Gonoszt, s mi megmenekülünk — mondták mások.

Az angyalok nem hallották az embereket. Magasra szálltak, s élvezték egymás közelségét és a levegő símogatását testükön. A Világ ott hevert a lábuk előtt, s tudatukban ott motoszkált a gondolat, hogy mindez most már az övék. Levetették minden gondjukat, minden emléküket, s nevetve szárnyaltak a kék égbolt tengerében. Nem volt már árnyékuk, nem volt fájdalmuk, könnyük, s nem volt már nevük sem. Egyek voltak és mégis külön szabadok; olyanok, amilyenek Isten eredetileg megteremtette őket.

— **EZ CSAK ÁTMENETI ÁLLAPOT** — mondta akkor nekik a jól ismert félkövér betűs égi hang. — **HA ELVÉGEZTÉTEK, AMIÉRT ITT VAGYTOK, EGY KIS IDŐRE VISSZA KELL MAJD MENNETEK A SAJÁT ÉLETETEKBE.**

— **EZ CSAK AZÉRT VAN, HOGY LÁSSÁTOK, HONNAN JÖTTETEK** — folytatta a hang. — **HOGY TUDJÁTOK: MINDEN IGAZ. EZ A FIATALABB VILÁG, ALIG TÚL A TEREMTÉS KORSZAKÁN, LEGENDÁK ÉS MESÉK KORA. ÉLVEZZÉTEK ÉS SZERESSÉTEK, HOGY KÜZDENI TUDJATOK ÉRTE.** — S a hang lassan elenyészett.

Az angyalok megilletődve néztek körül a Fialalabb Világban. Odalent emberek dolgoztak a földeken: tiszták és ártatlanok voltak, mint a gyermekek. Minden végtelenül egyszerűnek tűnt, bajoktól mentesnek, derűsnek.

S aztán meglátták a Fenevadat.

Semmi élőhöz nem hasonlított, amit eddig láttak. Hatalmas volt: pikkelyes háta az egeket súrolta. Nedvesen csillogó szárnyai nehézkesen, lustán csapkodva tartották a levegőben. Szája egész hegyláncokat nyelhetett volna el; szemei helyén vak gödrök tátongtak a külvilágra. Amikor kitérte éles fogakkal teli száját, a sötét üregből láng tört elő, s felperzselte a földeket. Karmos végtagjai, ahogy néha hozzáértek, árkokat szabdaltak a földbe, nem kímélve sem élő, sem élettelen. Hullámozva haladt, nem lehetett tudni, repül-e vagy csak ugrál.

— Mi ez? — kérdezte az egyik angyal rémülten. A másik megtorpant a levegőben, s karbafonta a kezét, úgy nézte a fenevadat.

— Ez itt — mondta, — Andros, a Nephilim. Ő az utolsó közülük, s a legnagyobb.

— De hát embereket öl! — kiáltotta a másik angyal kétségbeesetten. — Nézd!

S csakugyan: ahogy lenéztek, látták, ahogy a szörnyeteg egyetlen lángnyelvvvel egy egész falut rombol porig. Az emberek sikítózva próbáltak meg elmenekülni előle, de nem volt hová futniuk. Halálsíkolyuk az angyalok fülébe ért.

— Ezt nem hagyhatjuk — mondta akkor az angyal. A másik összeszorította öklét, felkiáltott, s a szörny felé lendült.

Kinyújtott kezéből fényes lángcsóva csapott ki, egyenesen a szörny testébe. A Nephilim felbömbölt: hangjától még az ég is megreszketett. Meglepetten fordult a semmiből támadt ellenségei felé. Dühödten rájuk bömbölt, és támadásba lendült.

Az angyalok körbe-körbe röpködtek körülötte, s fénycsóvával bombázták a hatalmas lényt. Támadást támadás követett; a fénycsóvák nyomán a szörny bömbölése szüntelenül hallatszott, elnyomva minden más hangot a közelben. Ám egyszer csak váratlanul csapott egy nagyot a szárnyával, s eltalálta egyiküket. A sebesült angyal fájdalmasat kiáltott, s zuhanni kezdett. A másik utána eredt, s nem sokkal a föld felett elkapta, s gyengéden a földre fektette. Fölöttük ott dübörgött a szörny.

— Visszamegyek — súgta az angyal sebesült társa fülébe. — Ha kell, egyedül is megvívok veled. — S felröppent, egyenesen a szörny elé.

A Nephilim nem látta őt, de érezte jelenlétét. Szájából lángcsóva tört elő. Az angyal idejében félreszökkent: a lángok mellette suhantak el. Összeszorított kezéből minden eddiginél fényesebb csóva csapott le a szörny fejére.

A Nephilim megingott. Világtalan szeme fájdalommal telt meg, s kínjában felüvöltött.

Az angyal összeszedte erejét, s még egyszer lesújtott. A szörny ugyanabban a pillanatban hatalmas erővel csapott feléje egyik karmos lábával: s telibe kapta az egy helyben lebegő angyalt. A csapás messzire sodorta a hófehér szárnyú lényt; s a Nephilim diadalmasan bömbölve utánaeredt.

A másik angyal a földre fekvő társát figyelte, ahogy társát a szörnyvel küzd.

A Nephilim folyamatosan lángot okádva közeledett az ütéstől kába angyal felé. Az magához tért, megrázta a fejét, és szembenézett a szörnyvel. S rádöbben, hogy elkésett: a Nephilim túl közel volt hozzá. A tüzet okádó száj pontosan feléje tartott.

Hát ennyi, gondolta, most végem.

S felnevetett. A Nephilim szája, melyet azért tátott ki, hogy porrá égesse ellenfelét, most tátva maradt.

S nem tört elő lángcsóva rajta.

Miért nevetesz? hangzott fel a Nephilim gondolata az angyal fejében.

— Mert az Út végére értem — kiáltotta vissza az angyal.

S ez olyan mulatságos?

— Az hát — felelte az angyal. — Te még nem tudhatod, hiszen az Út elején vagy.

Miféle út?

— Hát mindent elfelejtettél? — kérdezte az angyal. — Nem emlékszel semmire? Hogy ki vagy te valójában, s honnan jöttél?

Nem, nem emlékszem.

Az angyal szélesre tárta szárnyait: fény borította be testét. — Akkor jól nézz meg, mert te — én vagyok. — A fény aranyba fordult. — S én: te vagyok. Andros, az angyal!

A Nephilim zavartan hallgatott.

Azt akarod mondani, hogy ez lennék én? Ez a gyönyörű lény? Nem az, aki most vagyok? Hiszen csúnya vagyok — ezért pusztítom a szépet. Én vagyok a Név Nélküli Lény, a Gonosz Fegyvere, Isten ellensége!

— Nem, nem az vagy — felelte az angyal. — Csak el kell hinned, s máris levetheted ezt a testet. Te Andros vagy, az angyal, Szenoj és Szanszenoj testvére, akikkel egykor részt vettél ennek a Világnak a teremtésében, s akikkel együtt vadásztál a gonosz Lilithre, amikor az megszőkött.

Emlékszem már, mondta a szörny, emlékszem ezekre a dolgokra. De ki tett ilyenné?

— Úgy hívják: Lucifer. Az ő tanácsait követted, s úgy jutottál ide. De a te igazi Urad odafent van, s hazavár. Csak akarnod kell, s hinni Benne, akkor visszatérhetsz.

Hiszek neked. Istenemre, hiszek!

S akkor a hatalmas test hirtelen zsugorodni kezdett.

A Fialabb Világ, bár sok csodálatos dolgot látott már, most ámulva figyelte, ahogy a Nephilim egyre kisebb és kisebb lesz; s ereje, melyet gonosz célokra használt és magából a Gonoszból táplálkozott, apró, hajszálvékony sugarakra bomolva végigsiklik a Világon. S amit az imént tönkretett, azt most egyetlen érintéssel helyrehozta: mert Andros ráébredt, kicsoda valójában, és megbánása és segíteni akarása meggyógyította a Világot.

S mire vége lett, a sebesült angyal mellett ketten álltak meg: a társa, akivel ideérkezett, s egy újabb angyal, akit Androsnak hívtak. Andros rámosolygott a földön fekvőre, s annak sebei eltűntek, mintha sohasem léteztek volna. Az angyal felült, és megölelte a másik kettőt.

— Hogyan lehetséges ez? — kérdezte. — Mindhármunkat látom, de csak egyetlen Erőt érzek: igaz tehát a tudás?

— Igaz — bólintott Andros. — Azért érzed így, mert egyek vagyunk. S most, hogy így megmentettetek, én nevet adok nektek, akik belőlem származtok: s menjetek vissza, folytassátok az Út keresésének történetét, mert még nem ért véget semmi. Attila és Andrea lesztek megint, Ketten a Nyolcból: s tudnotok kell, hogy létezik a Fialabb Világ, ahová ezentúl bármikor visszatérhettek.

S mert tudjátok, hogy létezik, hatalmatok lesz minden felett. Úgy alakítjátok a Világot, ahogy jónak látjátok; és soha nem veszítitek már el egymást. Egyéváltatok velem, Istennel, a Teremtővel, mindennel és mindenkivel. S ez itt a mi Utunk vége. most már csak az van hátra, hogy hirdessétek az emberek előtt, amiről itt bizonyosságot szereztek, hogy ők is tudják: mindenkinek van hová visszatérnie.

És akkor a forgószél felkapta Attilát és Andreát, s hazarepítette őket.

ÖTÖDIK FEJEZET: MINDENNEK A VÉGÉN

Mint amikor egy álom véget ér, Attila és Andrea ott eszméltek fel Attila szobájában, Budapesten, a Való Világ kellős közepén, nagyjából teaidőben. (Pontosan ott, ahol kellett nekik.)

Egy ideig némán ültek egymás mellett, azután Attila rágyújtott egy cigarettára.

— És mi lett a vége? — kérdezte kis idő múlva Andrea csöndesen. Attila eltűnődött.

— Nem is tudom. — Leverte a hamut a cigaretta végéről. — Talán nincs is vége soha. Talán az én halálom lesz az.

— És mi van Hámárral?

Attila bólintott. — Igaz is, Hámár. Azt ígértem, hogy ebben a Könyvben már nem látjuk viszont. De tartozunk neki azzal, hogy elmeséljem, mi történt vele azután, hogy Hexameron sajtos rolóvá változtatta.

Darth el Hálát, míg a két angyal a Nephilimmel vívott, sikeresen elvégezte a felsőfokú székelykapu-faragó tanfolyamot, ahová az Istenek Istene küldte el, miután feloldotta róla a sajtos roló-varázslatot. A vizsga után az arabus Jedi megjelent Hexameron előtt, s bemutatta neki a képesítést igazoló oklevelet.

— Jól van — mondta erre az Istenek Istene. — Aláírás, pecsét, minden stimmel. S most mihez kezdesz vele? Mire volt jó ez az egész?

Darth el Hálát elmosolyodott.

— Azt te is éppolyan jól tudni, Uram — felelte. — Hiszen te sugallani az emberek ötleteit, nem?

— És aszerint is fogsz cselekedni? — kérdezte Hexameron.

Az arabus Jedi meghajtotta magát. — Aszerint, Uram. Elmegyek, és megteszem, amire már az előző Könyv ötödik fejezete óta készülni: mert a teremtmények sorsa, legyenek azok valóságosak vagy kitaláltak, előre meg vagyon írva.

— Mondd csak, barátom — mondta nyájasan az Isten, — nem zavar téged ez az idegesítő beszédstílus?

Darth el Hálát lehajtotta a fejét.

— Csak egy kicsit, Uram — felelte halkán.

Hexameron bólintott. — Magam is így véleni...khm, véltem. — Kezével követhetetlen, szövevényes mozdulatot tett. — Legyen hát! — kiáltotta. — Dart el Hálát, a Sajtzagú Lovag, beszélj ezentúl értelmesen és érthetően!

S megtörtént a csoda.

— Na, milyen? — érdeklődött Hexameron. Az arabus Jedi boldogan rikoltozott obszcén szavakat és érthető ragokat az Égi Teremben.

— Csodás, Uram! — felelte hálásan a lovag. — De félre a beszéllyel! Ott tartottunk, hogy Dart Gép további sorsát eldöntsük mi itt együtt.

— Dart Gép sorsa az, hogy megtalálja lelkének nyugalma. Ez pedig csak úgy lehetséges, hogy megadjuk neki azt, amire oly régóta vágyik: hogy ugyanazt érezhesse, amit a fák és a virágok; hogy érezhesse: él, de mégsem él; mozdul, de mégis egy helyben marad; van, de mégisincs. Uram — hajtotta meg még egyszer magát a gonosz Jedi, — akaratod szerint székelykaput faragok belőle.

— És hová állítod fel? — érdeklődött az Isten.

— Van egy hely a Való Világban, amely Darth Gép számára a boldogabb időket testesíti meg. Akkor járt arra, amikor Eszterke még szerette, s Pumpa gyerekek is meg Imola is ott voltak vele. Élete legszebb túsóján, a Mátrában fedezte fel azt a helyet, gyér havak és dühödt mínusz fokok közepette.

— Mi a neve?

— Nincs neve, Uram — felelte a Jedi. — Ott találod meg, ahol Galyatető utolsó utcája beleolvad a Kék jelzésű turistaútba s betér az erdő fái közé. Ott fogom felállítani Darth Gép székelykapuját, a hajdani buszfordulóban, túl a strandokon s hotdogárusbódékon, hogy ott legyen látható mindörökké: emlékül az embernek, aki Istenné!, majd Jedi-lovaggá vált, s végül mégiscsak angyal lett belőle. S ott fogja aludni álmát az idők végezetéig, amikor a Mennyei Vekker egetverő csörgéssel kelt fel mindenkit, aki valaha is élt ezen a sárfatálon.

— S így is történt — fejezte be Attila a történetet. — Az a kapu mind a mai napig ott áll, ha elmész oda, te is láthatod. S aki átmegy alatta, az megérzi: valami nem mindennapi érzés fogja el, mintha valaki, aki láthatatlan megérintené a lelkét.

S pontosan ez is történik. Darth Gép lelke ott alszik boldog öntudatlanságban a fába faragva, s most már végre csakugyan boldog, hiszen eljutott az Út végére.

— És mi lett Darth BiAndreával? — kérdezte a lány.

— Ő vette magára Darth Gép feladatát. Még messze van az Út végétől, de már látja a célt: hiszen ismeri a Fiatalabb Világ történetét, és sokan segítik munkáját. Rá vár a feladat nehezebbik része: ha ennek a Könyvnek vége, neki kell folytatnia a saját történetét.

— És Darth el Hálát? Ő hová lett?

Attila felsóhajtott. — Ő letette fénykardját, s visszament oda, ahonnan jött: az Óperjanciáns-teenager parti kis halászkunyhójába. Ott éledgel tovább láthatatlanul a közönséges földi halandók számára; tengeri kávézaccra halászik, s vajat herél télire. De néha, amikor eszébe jutnak az együtt megélt kalandok, és hiányozni kezd neki két egykori Jedi-lovag barátja, kiül a kunyhó elé egy lócára, pipára gyújt s a csillagokat nézi. Odafentről Hexameron integet le neki; s akkor az öreg Hámár elmereng a Régmúlt Idők felett.

Andrea hallgatott.

— Nem túl szomorú ez így? — kérdezte aztán.

Attila elmosolyodott. Átkarolta a lányt, s megcsókolta az arcát.

— Minden, ami a Világon van, szomorúságot szül — mondta. — Hiszen minden szomorú, ami elmúlik s a Múlt homálya elnyeli. Már csak ilyen ez a világ — kacintott a lányra, de a szeme könnyes volt, — hiszen ilyenek teremtetem. — Felállt, az ablakhoz ment, és elhúzta a függönyt. — Nézz csak ki! Ragyog a nap, s egy felhő sincs a kék égbolton. Madarak repülnek sietve nagydolguk után, autók ütnek el vidáman magatehetlen, lassú vénembereket, s eszelős vigyor ül mindenki arcán: mert minden ember örül, hogy él s itt mászkálhat a Való Világban. Minden a legnagyobb rendben van, azt hiszem.

— Ne szomorkodj hát! — kiáltotta aztán, de akkor már sírt. — Mert minden véget ér egyszer, s ez így van rendjén. Mi ketten itt vagyunk egymásnak, s mindennél szorosabb kötelék köt össze minket. Olyan szférákban jártunk, ahol kevesen, s olyan dolgokat láttunk, amiket más talán soha. Mégis, azért vagyunk itt, hogy elviseljük a mások fájdalmát is, melyet a Világ elmúlása szül minden igaz lélekben; s mégis erősek vagyunk, mert ismerjük a Fiatalabb Világot s jártunk is benne. S ha másért nem is, ezért mindenképpen megéri élni, és persze, majdan, ha időnk kitelik, halni is. Ezeket a kalandokat, mégha csak papíron éltük is meg őket, soha nem szabad elfelejtenünk: Kutya-hegy, Solymár, Az Én Birodalmam, — mind-mind segített felépíteni a Való Világot.

S ezt már senki sem veheti el tőlünk. Az emberek jönnek-mennek körülöttünk, de mi ketten a Nyolcból mindig itt leszünk, s mindig tudni fogjuk, mit tegyünk és mire készülünk.

Mások vagyunk, és másé vagyunk, mert a Titok, amibe beavattalak, megváltoztatott és felemelt a Reálisból a Valóba; s ezt nem értheti senki, csak mi.

S van valami, aminek nagyon örülök: hogy itt vagy velem ezekben a percekben. Itt, mindennek a végén.

**ITT A VÉGE, MINT ROKOLYASZÓ PASZOMÁNYTÜZÉNÉL PÁCOLT
HERINGFARK!**

Amikor még fiatal suhancok voltunk, Pumpa gyerökkel együtt álmodoztam arról, hogy egyszer még megírom az életünket úgy, ahogy az megesett. Valószínűleg szokatlan vágy ez egy huszonéves embertől; mégis, a bennem élő élményanyag volt az, amely nem hagyott nyugtot és végül fizikailag kikényszerítette "Az Én Birodalmam" elkészítését. Ez azonban nagyon gyenge próbálkozás volt, rengeteg hibával, élükön azzal az alapvető tévedéssel, hogy a magamról írott történetet a turistáskodás látszatsomagolása mögé rejtve táltam. Ha magamról, az általam ismert Világról kell írnom, akkor azt csak úgy követhetem el, ha mindenféle írói szándék nélkül ülök le Eszterke 2 elé, s nem használok semmiféle írói eszközt, mesterséges szófordulatot, csak leírom azt, ami az eszembe jut.

Íme, ezt a Könyvet tartod a kezvedbe: ami benne van, az én vagyok, Fráter Attila, Adam Mac Tauroth, Mászógép bácsi, Darth Gép, akárhogy is nevezz ezek után.

Sok-sok álmatlan éjszaka következménye ez a történet. Mert történet ez, noha se füle, se farka; mégis, érzéseim szerint huszonöt év kerek-egész meséje papírra álmodva s nem hallgatva el semmit. Az igazán fontos dolgokat mind beleírtam; s ami kimaradt, az most már örökre a Homályba vész.

Néhány jó tanács: miközben olvasgatsz a Könyvet, érdemes Vangelis *Oceanic*-jét, a Cranberries *Bury the Hatchet* és a Republic *Népzenei dalok* című albumát hallgatni. Ezek hangulata vezérelt a három rész megírása alatt, s azt hiszem, ezek illenek a leginkább hozzá. És még valami: ne olvasd el egy szuszra az egészet. Egyes részek károsabbak a lelkivilágod fejlődésére, mint gondolnád.³

Nagy utat tettem meg az *Ízlések* óta a *Hol tévedtem?*-ig. S hogy mi lesz ezután? Nem tudom. Darth Gép sorsa beteljesedett, neve lassan majd feledésbe merül. Már nincs szükségem rá. Elég a tudat, hogy egy ideig ő voltam, az ő nevében jártam-keltem ezen a sárfatálon, és az ő tudása szerint ítéltam meg a dolgokat és forgattam nemesi fénykardomat. Odakint nyári zápor veri az ablakot: mint tudod, sosem érzem magam jobban, mint ilyenkor. A kedvesem — Fotóshop Móninak hívják — itt alszik mellettem, s elmondhatom, hogy jelen pillanatban boldog vagyok.

Ennél több pedig, azt hiszem, nem kell az Élettől.

Budapest, 1997—1999

³ Ugye, milyen remek dolog minderre a könyv végén figyelmeztetni?

A Könyv alcímében szerepel egy olyan szóösszetétel: színes illusztrációk. Bizonyára feltűnt a kedves olvasónak, hogy ezt az ígérte az író nem tartotta be, hiszen egyetlen rajz vagy ábra sem szerepel a Könyvben. Ez így is van rendjén: nehogy már az olvasó túl jól érezze magát.

Kárpótlásul azonban íme egy stáblista, amelyhez fogható, azt hiszem, még sohasem szerepelt egyetlen írott mű végén sem.

Íme:

Starring:

Mászógép bácsi	Fráter Attila
Eszterke	Horváth Eszter
Eszterke 2	IBM PC 80386 AT
Pentium	Pentium
Poltergeist	Poltergeist
Feri, a Háromcentis	Kovács Ferenc
Pocok	Berhidai Gergely
Pumpa	Dombóvári Attila
Fotóshop Móni	Németh Mónika
Isten	Fráter Attila
Cseh István fhdgy.	Cseh István fhdgy.
Csubi gyerök	Ilyés Csaba Attila
Ica	Bodnár Ilona
Ilus	Kovács Ilona
Emese	Nagy Emese
Van Draal	Fráter Attila
Zoli	Balogh Zoltán
Romboló	Sápi Attila
Finna	Finna Viktória
Móni	Baranyecz Mónika
Hámár ádd el á Hálát	Fráter Attila
Dr. Mászógép bácsi	Fráter Attila
Pepe	Bognár Péter
Andrea	Gaál Andrea
Darth Gép	Fráter Attila
Darth el Hálát	Fráter Attila
Darth BiAndrea	Gaál Andrea
Názáreti Jézus	Fráter Attila
Andros	Fráter Attila
Teremtő	Fráter Attila
Öregember	Fráter Attila
Lány a padon	Halász Mónika
Hedviga	Somorjai Hedviga

Obi-van Kenobi
Yoda
Hexameron
Tóni

Fráter Attila
Fráter Attila
Fráter Attila
Molnár Antónia

and sokan mások

A Könyvekben szereplő személyek — egy-két kivétellel — valóságos alakok.

Írta: Fráter Attila **Make-up:** Fráter Attila **Szereplők:** Fráter Attila Gaál Andrea Darth el Hálát
Zene: nincs **Színes technika:** Microsoft Windows **Készült** a Word Szövegszerkesztő Stúdióban
A rendező munkatársa: az élet **A helyesírási hibákat (már amit észrevett) kijavította:** Fráter Attila **A nyomdai munkálatokat** Gaál Andrea végezte el **Rendezte:** Fráter Attila

Copyright© 1999 All rights reserved!

Mg Team
Entertainment Corporation

EGO
ENTERTAINMENT